La mulți ani!

12 DECEMBRIE 1985

Apicultura în România

Apicultura în România

Revistă lunară de schimb de experiență și îndrumare metodologică apicolă editată de Asociația Crescătorilor de Albine din Republica Socialistă România

Anul LX ★ nr. 12 ★ decembrie 1985

CUPRINS

1 * * *: Însemnătatea istorică a făuririi statului național unitar român și a proclamării Republicii
2 I. RECEANU: Sarcini importante în fața filialelor județene ale Asociației
4 V. SANDOVICI: Zborul de curățire la albine
5 I. CÎRNU: Mierea de mană. Proprietăți și recomandări

OPINII

7 Al. PATAKI: Despre dispozitivul util pentru pregătirea de iarnă a familiilor de albine
8 I. KRAFFT: Unde greșim confecționînd stupi?

DIN EXPERIENȚA UNOR APICULTORI

10 Z. L. VOICULESCU: Cîntarul apicol

DIVERSE

12 St. POPESCU: Am învățat citind
13 I. POPESCU-SOHODOL: Vreți să deveniți apicultor?...
15 * * *: Apicultura în presa noastră
16 * * *: Vizita președintelui Republicii Indonezia, general Suharto, împreună cu doamna Tien Suharto la Complexul apicol București-Băneasa

DIN ISTORICUL APICULTURII

19 V. LUPȘAN: Literatura apicolă în vestul Carpaților pînă la sfîrșitul secolului al XIX-lea
20 **ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI**
21 **DIN VIAȚA ORGANIZAȚIEI NOASTRE**
22 **CALENDARUL APICULTORULUI**
DIN ACTIVITATEA APIMONDIA
24 * * *: Lucrările celui de al XXX-lea Congres Internațional de Apicultură
26 **DE PESTE HOTARE**
27 **APIMERIDIAN**
O. MILEA: Australia — paradis „capricios" al albinelor
29 **INDEXUL AUTORILOR ȘI ARTICOLELOR PUBLICATE ÎN ANUL 1985**

CU PRILEJUL ANULUI NOU 1986 REDACȚIA UREAZĂ TUTUROR CITITORILOR ȘI COLABORATORILOR REVISTEI UN CĂLDUROS LA MULȚI ANI!

COMITETUL EXECUTIV AL ASOCIAȚIEI CRESCĂTORILOR DE ALBINE DIN R.S.ROMÂNIA

Vicepreședinți:
Dr. ing. STELIAN DINESCU
Ing. NICOLAE FOTI
Prof. dr. EUGEN MUREȘAN
Prof. COSTACHE PAIU
Secretar:
Ing. EUGEN MÂRZA
Membri:
VASILE CANTEA
Med. vet. DRAGOȘ CORLĂȚEANU
CONSTANTIN FUIOR
ION GRAMA
ing. AUREL MĂLAIU
IULIU ORDÓG
Ing. ȘTEFAN SĂVULESCU
Conf. dr. ing. LIA CARMEN SPĂTARU
Ing. TRAIAN VOLCINSCHI

COLEGIUL REDACȚIONAL

Președinte:
Ing. NICOLAE FOTI
Membri:
Ing. CIOLCA ION, dr. ing. CÎRNU IOAN, ILIEȘIU NICOLAE, ing. IONESCU TRAIAN, ing. MĂLAIU AUREL, prof. dr. MUREȘAN EUGEN, biol. PUPEZA ANDRADA (red. rubr.) ing. SĂVULESCU ȘTEFAN, dr. SÎRBU VALERIU, ing. TARȚA ELISEI (red. șef), VOICULESCU ZAHARIA, ing. VOLCINSCHI TRAIAN.

Redacția și administrația: COMITETUL EXECUTIV AL ASOCIAȚIEI CRESCĂTORILOR DE ALBINE DIN R. S. ROMÂNIA • Str. Iulius Fucik nr. 17, București, sec. 2 • Cod. 70231 • Tel. 11.47.50 • Cont vir. 4596014 B.A.I.A. filiala municipiul București.

Costul unui abonament anual este de 63 lei. Abonamentele se primesc prin cercurile și filialele A.C.A. • Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA — Sectorul import-export presă București, Calea Griviței nr. 64—66, P.O.Box 12—201 telex 10376 prsfir.

Tipărit la I. P. „13 Decembrie 1918".

40.536 Lei 5

ÎNSEMNĂTATEA ISTORICĂ A FĂURIRII STATULUI NAȚIONAL UNITAR ROMÂN ȘI A PROCLAMĂRII REPUBLICII

1 DECEMBRIE
1918

* * *

30 DECEMBRIE
1947

„1918, 1 Decembrie, se înscrie în istoria poporului român ca un moment crucial din multele momente pe care le-a trăit în lupta sa pentru păstrarea ființei naționale, pentru libertate socială și națională. Realizarea acestui ideal, pentru care de-a lungul istoriei noastre milenare am plătit grele jertfe materiale și umane, a încheiat un proces ireversibil, deschizînd României calea spre o viață politică, socială și economică nouă, aspirațiile poporului întreg spre o viață nouă, unindu-se de acum într-un singur crez".

NICOLAE CEAUȘESCU
SECRETAR GENERAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN ȘI PREȘEDINTELE REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

La 1 Decembrie 1918, Marea Adunare Populară de la Alba Iulia, exprimînd voința întregii națiuni, împlinea un vis purtat de veacuri, de la acel brav Decebal, care ne-a lăsat moștenire imaginea Daciei întregi, la temerarul călcător de fruntarii vitregite — Mihai Viteazul, la vizionarul Nicolae Bălcescu ori la Alexandru Ioan Cuza.

Măreția momentului a generat entuziasmul unanim al generației Unirii. Ziarele și documentele vremii relevă faptul că, cu mai bine de o săptămînă înainte de 1 decembrie, *„cete-cete de oameni se porneau la drum spre Alba, mai întîi pe jos, apoi adunîndu-se prin gări și pe șosele, ca un șuvoi continuu, trecînd spre cîmpia de adunare, prin poarta pe sub care în urmă cu 317 ani intrase Mihai Viteazul"*. Veneau cu toții în pas solemn, cu sufletele încărcate de emoția unei mari împliniri și îmbrăcați în straiele lor de sărbătoare. Țărani, intelectuali, mineri, orășeni și negustori, meseriași, sub faldurile tricolorului, s-au adunat pe platoul cetății și în împrejurimi, transformînd Alba Iulia într-o uriașă tribună de exprimare a sentimentelor de unitate ale tuturor românilor.

Unirea din 1918 nu a fost efectul unei întîmplări, rodul unei simple conjuncturi favorabile sau înțelegerilor intervenite la masa tratativelor, ci rezultatul luptei hotărîte a celor mai largi mase ale poporului, un act de profundă dreptate națională. Înfăptuirea unității statului român a realizat cadrul național și social-economic pentru dezvoltarea României moderne. În perspectiva istoriei, făurirea statului național unitar român evidențiază faptul că România nu a făcut parte din rîndul profitorilor unei păci realizate prin bunăvoința învingătorilor, actul Unirii fiind expresia vie, dinamică a voinței națiunii noastre, a aspirațiilor de veacuri ale unui popor hotărît să trăiască unit, liber și independent în vatra strămoșească unde s-a zămislit.

Unirea din 1918 a creat condiții favorabile pentru progresul general al societății, a deschis perspectiva dezvoltării mai rapide a forțelor de producție ale țării și intensificării activității forțelor sociale progresiste, a mișcării muncitorești revoluționare.

Partidul Comunist Român, preluînd și ridicînd pe o treaptă superioară tradițiile luptei poporului pentru unitate națională, libertate, independență și suveranitate, s-a situat în fruntea acțiunilor pentru apărarea lor. Sub conducerea partidului comunist s-a înfăptuit revoluția de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă din august 1944, care a marcat o eră nouă, de profunde transformări revoluționare, în România, a deschis calea făuririi societății socialiste.

Cu însemnate rezultate se încheie și anul 1985, ultimul din actualul cincinal. În întîmpinarea aniversării a 38 de ani de la instaurarea Republicii(30 Decembrie 1947) — remarcabil eveniment istoric în procesul transformării revoluționare a societății românești, poporul nostru și-a mobilizat toate resursele, consacrîndu-le prosperității patriei, ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc. Succesele obținute creează perspectivele trecerii la cea de a treia etapă de realizare a Programului partidului, cincinalul 1986—1990.

După Congresul al IX-lea al P.C.R., țara noastră a intrat într-o etapă nouă a dezvoltării sale — etapa făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate. Ultimii 20 de ani, care vor intra în istorie ca „Epoca Ceaușescu", definită drept cea mai bogată în realizări, pun în evidență trăsăturile statului nostru socialist, stat unitar, care se înscrie cu contribuții deosebite la afirmarea și dezvoltarea societății contemporane.

SARCINI IMPORTANTE ÎN FAȚA FILIALELOR JUDEȚENE ALE ASOCIAȚIEI

Ing. I. RECEANU

Potrivit prevederilor Statutului Asociației Crescătorilor de Albine, filialele județene sînt organizații teritoriale constituite din totalitatea membrilor cercurilor apicole din județe.

Condițiile create de către conducerea de partid și de stat dau posibilitatea filialelor județene ale Asociației să desfășoare o activitate operativă, eficientă și apropiată de nevoile reale ale dezvoltării sectorului apicol, atît în unitățile socialiste cît și în gospodăriile personale ale oamenilor muncii de diferite profesii. Ele au datoria de a sprijini și îndruma apicultura din toate sectoarele, să pună în centrul preocupărilor, valorificarea cu maxiumum de eficiență a tuturor resurselor melifere de pe teritoriul județului respectiv, de a asigura baza tehnico-materială necesară, de a găsi cele mai bune și adecvate metode de sporire continuă a numărului familiilor de albine și a producției apicole diversificate, corespunzător condițiilor favorabile de care dispune țara noastră.

Un prim și important domeniu în direcția căruia trebuie să acționeze filialele județene este atragerea în cadrul organizat al Asociației a tuturor oamenilor muncii de diferite profesii care practică apicultura, astfel ca cercurile apicole comunale, orășenești și municipale să fie într-adevăr unitățile organizatorice de bază ale Asociației, așa cum se prevede în Statutul A.C.A.

Generalizarea noului, a experienței înaintate, constituie deziderate ale producției și propagandei apicole, pe care filialele județene ale Asociației prin

cercurile apicole, trebuie să le satisfacă cu competență și operativitate, punîndu-le în centrul preocupărilor lor. Pe această linie, filialelor le revine sarcina de a populariza și generaliza în rîndurile crescătorilor de albine cele mai eficiente metode de creștere și exploatare a familiilor de albine, insistînd îndeosebi pe aplicarea pe scară tot mai largă a metodelor avansate de întreținere a acestora, astfel ca apicultorul să devină un lucrător de înaltă calificare, capabil să întrețină un număr tot mai mare de familii de albine. Numai în acest fel se poate obține o productivitate a muncii ridicată precum și o producție apicolă diversificată, la un preț de cost scăzut, care să asigure rentabilitatea stupinei.

Paralel cu obiectivele menționate, filialele județene trebuie să îndrume mai susținut pe apicultori pentru introducerea în stupine a muncii de selecție, de îmbunătățire a însușirilor familiilor de albine, acțiune de care se vorbește mult, dar care în teren se aplică într-o măsură insuficientă. Este necesar a se merge cu mai mult curaj pe linia alegerii, a identificării celor mai valoroase populații de albine, creîndu-se în acest scop rezervații naturale, concomitent cu o muncă permanentă de selecție și ameliorare, astfel ca în următorii ani să se obțină linii cu o înaltă productivitate și cu caractere bine consolidate. Pentru aceasta este necesar ca în toate stupinele să se introducă o evidență precisă, bazată pe marcarea mătcilor și individualizarea familiilor, iar anual să se procedeze la clasarea lor după producție, eliminîndu-se familiile de albine necorespunzătoare.

Filialele județene trebuie să se preocupe cu mai multă insistență de aprovizionarea ritmică, operativă și la timpul corespunzător a apicultorilor, cu utilajele și materialele apicole de care au nevoie. Acest lucru este pe deplin posibil datorită faptului că filialele au în raza lor de activitate o suprafață pe care o pot cuprinde mai ușor cu personal corespunzător și în același timp, Asociația, însușindu-și sugestiile și propunerile apicultorilor, analizînd posibilitățile de materii prime și de producție pe care le are Combinatul său apicol, poate lua măsurile corespunzătoare.

Un important domeniu în direcția căruia trebuie să acționeze cu competență și operativitate filialele județene, este organizarea în cît mai bune condiții a practicării stupăritului pastoral, impunîndu-se totodată o muncă mai rodnică și mai legată de interesele întregii colectivități din partea comisiilor județene de bază melifră și stupărit pastoral. Se consideră totodată că în multe cazuri sînt preferate masive melifere îndepărtate sau „vestite", neglijîndu-se sursele melifere mai mici sau mai puțin cunoscute, care ar putea reduce costul transporturilor, ar înlătura aglomerările la masivele mari și ar micșora considerabil prețul de cost al produselor apicole. De asemenea, trebuie arătat și faptul că o mare parte din rezervele melifere ale țării (fînețele și zmeurișurile din zona muntoasă) nu sînt folosite în măsură suficintă.

O atenție mai mare trebuie să acorde filialele județene prevenirii bolilor și îndeosebi a intoxicațiilor la albine, ca urmare a folosirii insecto-fungicidelor în agricultură și silvicultură. Cu toate măsurile luate și instrucțiunile date în acest sens, totuși, an de an se înregistrează pierderi la familiile de albine, datorită faptului că nu sînt respectate prevederile Ordinului Comun nr. 76/01163/ 32 din luna august 1980, al Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare, Ministerului Economiei Forestiere și Materialelor de Construcții și Comitetului pentru Problemele Consiliilor Populare. Greșeli se fac în primul rînd din partea unităților care fac tratamente chimice și nu le anunță la timp cît și din partea unor apicultori, care nu-și fac cunoscută prezența stupinelor în anumite zone și nu țin o legătură mai strînsă cu unitățile care tratează.

Am lăsat la urmă special o problemă deosebit de importantă și per-

manent actuală, căreia filialele să-i acorde o importanță mai mare : intensificarea muncii de propagandă apicolă și atragerea către această îndeletnicire a noi amatori. Trebuie folosite toate mijloacele de popularizare a creșterii albinelor, cum ar fi : presa locală, stațiile de radioficare, organizarea de expoziții și standuri apicole, conferințe și consfătuiri apicole, schimburi de experiență etc., în care să se arate avantajele apiculturii pentru cei ce o practică și pentru economia națională. Prin grija Asociației avem la îndemînă o bogată și valoroasă literatură de specialitate, care se găsește de vînzare la magazinele de specialitate ale Asociației și la bibliotecile organizate în cadrul filialelor județene unde poate fi consultată. Este de datoria filialelor județene să se ocupe ca această literatură să fie larg cunoscută și însușită atît de apicultorii consacrați, precum și de cei care doresc a se îndeletnici cu creșterea albinelor.

Este absolut necesar ca filialele județene ale Asociației să-și aducă o contribuție din ce în ce mai mare la dezvoltarea apiculturii. În munca lor să pună un accent sporit pe activizarea cercurilor apicole existente și acolo unde este cazul, înființarea altora noi. Apicultorul sau cel care începe să pătrundă tainele și avantajele acestei ramuri a zootehniei, să vină cu drag la cercul apicol, la filiala județeană a Asociației unde poate primi o îndrumare competentă un sfat bun și util. De asemenea, trebuie popularizate mai mult succesele cercurilor apicole școlare și pionierești, să se insiste mai mult asupra rolului tineretului în dezvoltarea apiculturii.

Realizarea tuturor acestor sarcini care revin filialelor județene ale Asociației, trebuie să se concretizeze, în final, prin mărirea numărului familiilor de albine și obținerea unor producții apicole rentabile, calitativ superioare și care să satisfacă cerințele pe piața internă și solicitările la export.

ZBORUL DE CURĂȚIRE LA ALBINE

Ing. V. SANDOVICI

Zborul de curățire este important pentru albine datorită eliminării prin punga rectală a reziduurilor (fecalelor) din intestin, acumulate în perioada de iarnă.

La albinele întreținute în stupi cu pereți mai subțiri de 2 cm acest zbor de curățire se realizează mai ușor, față de cele din stupii cu pereții mai groși de 2 cm sau cei care sînt construiți și cu cîte un rînd de papură sau paie de secară.

Pentru a grăbi zborul de curățire al albinelor, cînd timpul este favorabil cu temperaturi de 11°—13° C iar albinele nu ies afară, am înlocuit podișorul cu rezultate foarte bune cu un geam de sticlă de 2—3 mm grosime, de dimensiunile acestuia. Razele solare au bătut pe sticlă în corpul stupului, temperatura a început să crească și într-o jumătate de oră albinele au început să iasă afară din stup. Astfel, după o oră și jumătate zborul de curățire era în toi. După circa 2 ore am ridicat geamul, am pus scîndurelele de podișor peste corpul stupului și salteluța respectivă.

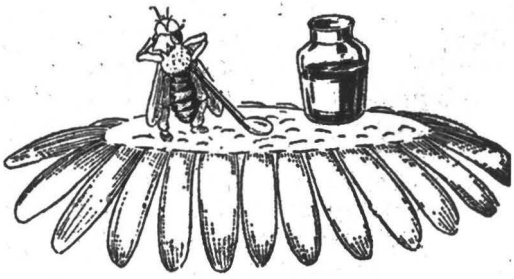

MIEREA DE MANĂ

Proprietăți și recomandări

Dr. ing. I. V. CÎRNU

Mierea de mană este produsul depozitat în faguri în urma prelucrării și transformării de către albine a manei **culese de pe plante, predominant din zona forestieră. Cu cîteva decenii înainte, mierea de mană sau mierea de pădure era puțin apreciată pe piața mondială, deoarece se considera că mana furnizată de insectele producătoare este un produs de excreție și ca urmare prezintă o valoare alimentară redusă.**

Pe baza unor cercetări sistematice și a numeroase lucrări întreprinse în ultima vreme, s-a stabilit că mana produsă de Lachnidae și Lecanidae **este complet lipsită de substanțele de descompunere rezultate în urma metabolismului bazal al insectei, datorită activității unor microorganisme (endosimbionți) ce trăiesc în hemolimfa acestora și care au rolul de a prelua și transforma reziduurile formate, în substanțe ușor asimilabile de către insectele-gazdă. În consecință se poate afirma că această minunată descoperire științifică prezintă o deosebită importanță economică pentru apicultori ca și pentru consumatorii de miere, deoarece acum nu mai există nici o îndoială asupra calității superioare a mierii de mană, atît din punct de vedere alimentar cît și terapeutic.**

ASPECTE ȘI PROPRIETĂȚI ALE MIERII DE MANĂ.

Mierea de mană depozitată în faguri este căpăcită frumos, ca și celelalte sorturi de miere. Se extrage însă mai greu decît mierea florală deoarece prezintă un grad de *vîscozitate* mai mare, încă de la descăpăcirea fagurilor. Datorită acestei proprietăți, în extractor scurgerea mierii de mană se face mai încet și de asemenea trece mai greu prin sita dublă. Adesea este necesar ca fagurii cu miere de mană să fie întorși de mai multe ori în extractor pînă cedează complet mierea. Mai ales se petrece acest lucru toamna tîrziu, cînd după un cules prelungit, fagurii plini cu miere se scot din stup și nu se extrag imediat. Soluția practică în acest caz este ca înainte de extracție fagurii să fie ținuți într-o cameră încălzită.

Mierea de mană rămîne după extracție mai multe luni de zile fluidă, cu excepția mierii de *lariță* (Larix sp.) care cristalizează foarte repede, uneori chiar în faguri. În cazul cristalizării mierii se recomandă încălzirea ei în apă caldă care să nu depășească 40—42° C. Din experiențele efectuate de diferiți cercetători s-a stabilit că prin supraîncălzire pînă la 100° C mierea florală își pierde complet puterea antibiotică, în timp ce mierea de mană își păstrează proprietățile antibiotice chiar după o încălzire de 3 ore, la temepratura de 100 ° C.

În vederea unei conservări corespunzătoare este necesar ca mierea de mană să fie păstrată în vase prin care să nu pătrundă lumina și care să se poată închide ermetic. În asemenea vase, mierea de mană se poate conserva mai mulți ani fără să-și micșoreze valoarea alimentară și terapeutică.

În general mierea de mană se obține în amestec, în diferite proporții cu miere florală, deoarece în zona forestieră, paralel cu culesul de mană, există frecvent și culesuri de nectar, furnizate de plantele nectaro-polenifere din această zonă (fig. 1).

Referindu-ne în continuare la unele proprietăți, trebuie să arătăm că mierea de mană sau mierea de pădure se caracterizează în general prin culori închise, în timp ce mierea florală prin

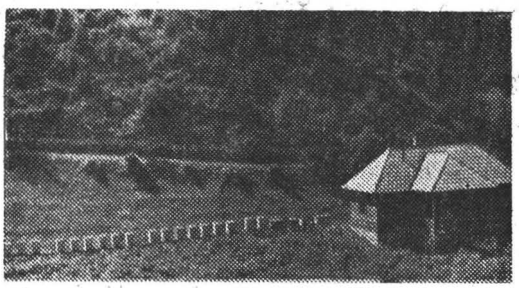

Fig. 1 — Stupărit pastoral în zona montană

culori mai deschise. Aceasta însă nu exclude excepțiile, ca de exemplu : mierea de mană provenită de la *lariță* (Larix europea) este de culoare galben aurie, în schimb mierea florală obținută de la *hrișcă* (Polygonum fagopyrum) este brună-închis.

Culorile închise la mierea de mană sînt datorate în special conținutului ridicat în săruri minerale care oscilează între 0,27 și 0,57%, în timp ce la sorturile de miere florală, acesta nu depășește 32%.

Aroma însă nu constituie o caracteristică deosebită a mierii de mană, deoarece, spre deosebire de sorturile de miere florală, de obicei cu o aromă pronunțată (tei, floră de fîneață, floarea-soarelui etc.), aceasta prezintă o aromă mai slabă. Cele mai aromate sorturi de miere de mană sînt cele provenite din zona coniferelor.

Trebuie să menționăm că dacă valoarea alimentară a mierii este în general determinată de conținutul său în zaharuri, substanțe minerale, fermenți etc., valoarea terapeutică este condiționată de prezența în miere a substanțelor antibiotice, ca *inhibina*. Astfel că de proporția în care această substanță antibiotică, denumită inhibină, se găsește într-un sort de miere depinde valoarea lui terapeutică.

Din cercetările efectuate pe plan mondial precum și în țara noastră s-a stabilit că *inhibina mierii* deși este parțial sensibilă la căldură și lumină are o putere de acțiune importantă. Chiar în diluare, mierea oprește înmulțirea anumitor bacterii patogene. Examinarea acțiunii antimicrobiene a diferitelor sorturi de miere a arătat că există mari diferențe de la un sort la altul. În acest sens s-a precizat că sorturile de miere obținute în zona montană prezintă o valoare terapeutică mult mai ridicată decît cele recoltate în zona de cîmpie.

Cercetări mai ample cu privire la acțiunea antibiotică a mierii s-au efectuat în țara noastră de către un colectiv de specialiști *. Astfel s-a studiat compoziția chimică precum și acțiunea bactericidă a mai multor sorturi diferite de miere și anume : 4 sorturi de miere florală (salcîm, tei, floarea-soarelui și iarbă neagră), 3 sorturi de miere de mană din zona pădurilor de foioase și 16 sorturi de miere de mană din zona coniferelor. Puterea antibiotică a acestor sorturi de miere a fost testată pe tulpini microbiene și anume : Proteus vulgaris, Staphylococus 80, Shigella flexneri, Pseudomonas pyocyanea, Escherichia coli etc.

Ca urmare a acestor cercetări și investigații, s-a ajuns la următoarele concluzii :

— Între componentele chimice : zaharuri, substanțe minerale, indice amilazic etc. și puterea antibiotică a mierii, nu s-a putut stabili nici o corelație.

— Dintre sorturile de miere testate cele provenite din zona coniferelor au prezentat cea mai mare putere antibiotică, avînd în fruntea clasamentului mierea de lecanide recoltată la Baleea în munții Retezatului.

— Principiile antibiotice existente în mierea de lecanide sînt atît termolabile cît și termostabile, cu acțiune bactericidă sau bacteriostatică, în raport de fiecare tulpină microbiană, acționînd eficace atît în faza inițială de adaptare a microbului, cît și în faza exponențială de înmulțire a microbului.

În concluzie se recomandă valorificarea rezervelor de mană din zona forestieră, îndeosebi a celor din zona coniferelor, accesibile stupăritului pastoral, deoarece paralel cu culesul de mană albinele beneficiază frecvent și de culesuri de nectar.

---

* Dr. med. V. Daghie, dr ing. I. Cîrnu și farm. V. Cioca : Contribuții privind acțiunea bactericidă și bacteriostatică a mierii de lecanide (Physokermes sp.) din zona coniferelor, București, 1971.

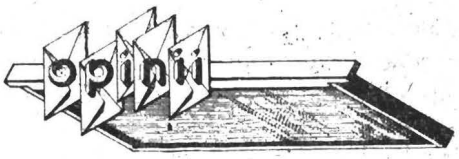

DESPRE DISPOZITIVUL UTIL PENTRU PREGĂTIREA DE IARNĂ A FAMILIILOR DE ALBINE*

AL. PATAKI

S-a publicat în revista noastră descrierea dispozitivului conceput pentru pregătirea familiilor de albine în vederea iernării, prin hrăniri din rame cu miere culcate pe cuib. Nu văd rostul acestui procedeu. De foarte multă vreme ne stă la dispoziție invenția lui Hruska și din multiplele tipuri de hrănitoare inventate pînă în prezent, fiecare stupar are în dotare cel puțin un tip. Extragerea mierii și dozarea ei prin hrănitoare este mult mai simplă și eficientă și nu necesită executarea unor dispozitive noi. Hrănirea din rame cu pete de miere este neplanificabilă cantitativ și în timp, criterii esențiale la pregătirea iernării care este legată de termen. Ramele cu multă miere în perioada cînd puietul este deja restrîns la 1—3 rame se pot schimba direct cu cele mai goale din cuib. Dacă din motive de forță majoră trebuie să recurgem ocazional la soluția propusă, se poate tăia una din urechile ramei, putîndu-se folosi în continuare, bătînd în locul ei unul sau două cuie sau se poate casa, paguba fiind mică.

În decursul anilor, toamna, am încercat să mut, cu ajutorul albinelor petele de miere din fagurii de rezervă în cei de cuib, folosind metodele descrise în literatura apicolă. Rezultatele au fost slabe. În fiecare an la împachetarea definitivă de iarnă îmi rămîneau rame cu pete de miere care în timpul iernii se alterau parțial, mierea scurgîndu-se din celule și năclăind ramele și stupii de rezervă în care erau depozitate. După cîțiva ani de tatonări extrăgînd aceste pete de miere, toamna tîrziu, în spații încălzite, adunam din ele cantități destul de însemnate de miere, care la data respectivă din cauza absorbției umezelii din atmosferă era fluidă, putînd fi folosită doar la hrănirile de primăvară sau pentru oțet. În ultimii ani extrag aceste pete de miere în luna august, înaintea începerii hrănirilor stimulente și de completare cu sirop de zahăr. Dau la extras toți fagurii care conțin miere (indiferent de cantitatea de miere din ei) care sînt în afara cuibului la data respectivă. După extragere fagurii sînt introduși din nou în magazii pentru a fi curățați de albine. Unele familii depozitează și resturile de miere provenite din acești faguri în ramele de magazin, în loc să le mute în cuib.

În stupina mea formată din 25 de familii, rezolv această extragere în cîteva ore. Mai mult durează pregătirile cu organizarea locului pentru extracție decît munca propriu zisă de extracție a mierii. Astfel, am obținut și în acest an, cînd culesurile de vară, cele de după salcîm, au fost total calamitate, mai bine de un bidon de miere polifloră, care nu este o cantitate însemnată dar nici neglijabilă și de care ca sortiment aveam mare nevoie. Din cuiburile normale din luna august, după împachetarea definitivă de iarnă mai rămîn în plus în fiecare an rame cu miere, de obicei necăpăcite în totalitate. Extrag și această miere, care conținînd și zahăr din hrăniri se poate

* Articol publicat în nr. 9/1985 al revistei.

folosi doar la hrănirile de primăvară.

Fac parte dintre acei stupari care atît din literatura apicolă cît și din experiență proprie — sînt convinși de faptul că rezervele de iarnă completate din timp cu sirop de zahăr rafinat, curat, sînt echivalente cu cele de miere. Cei care dispun de miere nu pot avea probleme privind aprovizionarea la schimb a zahărului necesar pregătirii familiilor de albine pentru iarnă. Hrănind la ora actuală familiile de albine cu miere, ne frustăm pe noi de un cîștig și economia țării de un produs natural superior zahărului.

N.R. Publicăm această contribuție la rubrica „Opinii" cu precizarea că în cadrul rubricii nu dorim să provocăm, să dăm curs ori să girăm false controverse sau dispute gratuite.

Recomandăm tuturor celor care ni se adresează în legătură cu unele materiale publicate, să utilizeze argumente sincere și concise, într-o manieră constructivă, astfel ca opinia lor, just argumentată, chiar dacă este total opusă celei ce aparține altui autor, să fie cît mai convingătoare. În aceste condiții, în virtutea dreptului la replică, vom da la tipar opiniile colaboratorilor noștri.

UNDE GREȘIM CONFECȚIONÎND STUPI?

I. KRAFFT

Pe lîngă stupii confecționați anual în atelierele Asociației Crescătorilor de Albine, stuparii confecționează mii de stupi pentru nevoile proprii. Acești stupi, cu accesoriile și părțile componente prevăzute de STAS sînt completate cu o serie de piese sau li se aduc „îmbunătățiri" după aprecierea apicultorului care îi confecționează. În multe cazuri se greșește grav iar consecințele sînt dintre cele mai neplăcute.

Pentru a modifica un tip de stup, consacrat și experimentat zeci de ani, trebuie să cunoaștem atît viața familiei de albine, precum și modul de a dirija familia în respectivul tip de stup pe tot parcursul anului apicol.

Indiferent de sistemul de stup pe care dorim să-l confecționăm, experiența anilor ne-a demonstrat că materialul ideal pentru confecționarea lor este cheresteaua din lemn de esență moale. Tăiată la o grosime de 26—28 mm, prelucrată, va avea o grosime de 24—26 mm. Din această cherestea se confecționează părțile laterale, fundul și capacul stupilor.

Cine consideră că poate confecționa stupi după bunul său plac, iar cîțiva centimetri în plus sau minus nu contează, greșește grav. Pentru exemplificare amintesc doar două aspecte care justifică din plin afirmațiile mele :

1. Mulți stupari care iernează familii de albine pe două corpuri în stupi multietajați se plîng primăvara că acestea au murit de foame, cu toate că în corpul al doilea erau rame pline cu miere.

2. Albinele nu ocupă corpurile suplimentare adăugate primăvara sau vara în cazul stupilor multietajați sau magazinele la celelalte sisteme de stupi.

În ambele cazuri cauzele sînt aceleași. Greșeala pleacă începînd de la rame. Toți cei care produc stupi, chiar și atelierele Asociației Crescătorilor de

Albine confecționează rame ale căror leațuri superioare au o grosime de 24—25 mm. Dacă grosimea urechii de susținere a ramei cu dimensiunea de 10 mm este oarecum justificată, restul de 15 mm nu.

Scîndura inferioară a ramei se confecționează de 10—12 mm, grosime din nou exagerată.

Personal folosesc de mulți ani o ramă ușoară, la care leațul superior are o grosime totală de 14—15 mm, iar cel inferior de 8 mm. Cu astfel de rame am efectuat anual deplasări în pastoral, la mare distanță, fără a se rupe o singură ramă.

La foarte mulți stupari deasupra ramelor se găsește un spațiu de aproximativ 10—15 mm, pentru a permite albinelor trecerea de pe o ramă pe alta. Cine a avut posibilitatea să urmărească cu atenție modul cum sînt construiți fagurii în stupii primitivi sau chiar într-o scorbură din pădurile noastre, a observat că fagurii sînt fixați în partea superioară, iar în majoritatea cazurilor și în părțile laterale. Desigur că sînt orificii de trecere în părțile laterale dar foarte rar în partea superioară a fagurilor. Am ajuns deci la concluzia că acel spațiu de 10—15 mm este exagerat de mare. Dacă nu se elimină complet, nu are voie să depășească 6—8 mm. La stupii confecționați de mine a fost eliminat complet. Nu am observat deficiențe, dimpotrivă familiile iernate pe două corpuri nu au avut probleme, nu am avut cazuri ca familiile să fi murit de foame, iar corpurile și magazinele au fost ocupate în cîteva ore.

Dacă așezăm magazinul sau un corp suplimentar în cazul stupilor multietajați mai apare o distanță în plus. Este distanța cu care în majoritatea cazurilor se fac ramele mai scurte decît magazinul sau corpul stupului respectiv.

Adăugînd la această distanță grosimea de cel puțin 10 mm, grosimea leațului inferior al ramei din magazin, ajungem la o situație interesantă: avînd 25 mm grosimea leațului superior al ramei, la care se adaugă 10 mm spațiul pentru deplasarea albinelor deasupra ramelor și în sfîrșit 10—15 mm grosimea leațului inferior al ramei, ajungem la un total de 45—50 mm. Este distanța totală între partea superioară a fagurelui din cuib și partea inferioară a fagurelui din magazin sau corpul doi la multietajat. La alte tipuri de stupi această distanță este majorată cu încă 10—15 mm, respectiv falțul pentru podișor, situație în care distanța totală ajunge la 55—65 mm.

Astfel de distanțe sînt aproape de netrecut iarna dacă familia de albine a terminat rezervele din corpul de jos și ar trebui să se deplaseze în corpul al doilea. În atare situație cu siguranță familia de albine va muri de foame. Această barieră artificială creată de stupar produce mari neajunsuri și primăvara, o dată cu adăugarea magaziilor sau a corpurilor suplimentare la stupii multietajați. Numai familiile foarte puternice vor trece prin acest spațiu pentru a ocupa magazinele de strînsură.

De multe ori familiile blochează cuibul sau corpurile inferioare, dereglînd întreaga activitate, tocmai datorită acestui spațiu între corpuri.

Dacă culesul va fi bun și timpul corespunzător, familiile puternice vor construi faguri de legătură, adevărate punți de trecere în acest spațiu.

Situația ideală o avem în cazul în care distanța între partea superioară a ramei din corpul inferior și partea inferioară a ramei în corpul superior este de 6—8 mm. În acest caz magazinele și corpurile la stupul multietajat sînt ocupate atît vara cît și iarna.

din experiența unor apicultori

CÎNTARUL APICOL

Z. L. VOICULESCU

În martie 1983 mi-am construit prin mijloace proprii un cîntar, pe cît de simplu pe atît de eficient (fig. 1).

Acesta este alcătuit din doi suporți de leațuri de 3×4×170 cm lungime. Capetele de jos se îngroapă 15—20 cm în pămînt (pentru stabilitate), de o parte și de alta a stupului, în așa fel ca stupul ridicat între ei să nu-i atingă. La capetele de sus se fixează în două șuruburi o orizontală tot de aceeași dimensiune. De această spe- să permită ca pe el să fie fixat un braț (șipcă 2,5×4 cm) mobil, prins cu un capăt de unul din suporți cu șurub în așa fel să nu frîneze, iar celălalt capăt este preungit cu o șină care prin glisare pe suportul gradat indică greutatea ce atîrnă în cîrligul arcului. Semnele și cifrele indicatoare sînt făcute pe partea laterală (îngustă) a suportului. Pe partea din față pe care glisează brațul, se montează o fîșie din tablă obișnuită cu menirea de a nu permite

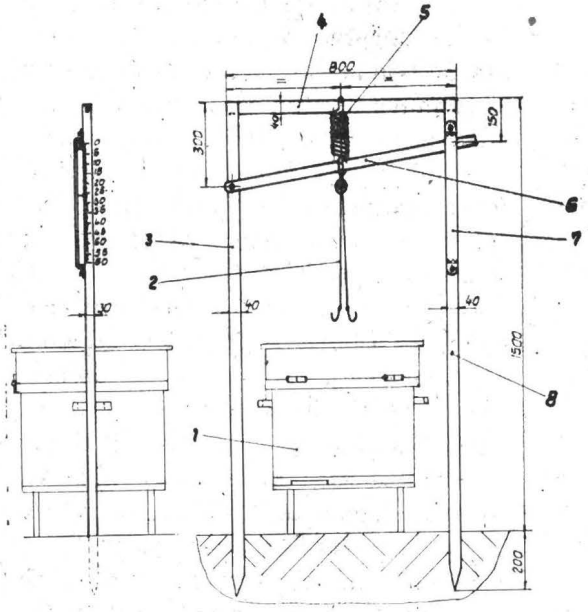

Fig. 1 — Cîntar apicol (scara 1 : 10) : *1* — stup de control variabil ; *2* — agățătoare (140 cm) variabil ; *3* — suport vertical stînga (3×4×160 cm) ; *4* — șipcă orizontală (3×4×0,80 cm) ; *5* — resort arc (35 spirale ∅ 3 mm) ; *6* — șipcă mobilă (2,5×4 cm) variabil ; *7* — tablă suport (4×50 cm) ; *8* — suport vertical dreapta (gradat).

tează orizontală se fixează la mijloc arcul spiral de oțel, piesa cea mai importantă, avînd capătul de jos îndoit în formă de cîrlig, prelungit atît cît depărtarea, dar nici frînarea șinei indicatoare de suport.

O ultimă piesă este cablul, de lungime variabilă, cu cîrlige la capete,

pentru agățarea corpului stupului de ambele mînere și ridicarea lui în cîrligul arcului, operație care va fi cu atît mai ușoară cu cît vom alege un tip de stup mai ușor, ca de exemplu R.A. 1001 sau Dadant-Blatt. Primăvara corpul cu rame cu albine și podișorul, în afară de magazin și capac (pe care le înlătur la cîntărire) cîntăresc 20—25 kg.

Pentru încrustarea semnelor pe suport am folosit un cuțit sau pînză bomfaier.

Am procedat astfel :

Am umplut șase pungi cu nisip, fiecare cîntărind 10 kg. Am trasat primul semn pe suport, atingînd cu cuțitul partea superioară a șinei prelungitoare a brațului mobil, în poziție liberă ,notînd 0 (zero)-; am pus apoi în cîrligul acului prima pungă de 10 kg greutate, acul extinzîndu-se a coborît și brațul indicator cu circa 9 cm. Aici am făcut iarăși un semn, notînd cifra 10, după care am repetat, adăugînd în cîrligul arcului pungă după pungă și rezultînd șase spații limitate de linii mari. Am împărțit, apoi, cu liniuțe mai mici, în zece spații mici fiecare spațiu mare, deci spațiile kilogramelor, care la rîndul lor înjumătățite, au reieșit spațiile jumătăților de kg cu o liniuță desigur și mai scurtă... urmînd ca acest ultim spațiu de circa 4 mm al sutelor de grame să fie apreciat din ochi.

Precizez că după doi ani de folosință a acestui cîntar apicol, șina indicatoare se menține în „poziția liberă" la același semn 0 (zero).

Cu acest cîntar îmi cîntăresc stupul de control, notînd în caiet rezultatul și urmărind astfel mersul culesului.

Astfel reușesc să-mi completez recolta de miere, atunci cînd un cules principal nu a fost satisfăcător, mutînd stupii de la un cules la altul cu eficiență mai mare.

Iată cum am procedat într-unul din anii trecuți :

Pe data de 10 mai 1983 am sosit mai mulți apicultori la masivul Pietrosul pentru culesul de la salcîmul II. Seara, cîntarul de control mi-a indicat un plus de 1,500 kg. Pe 20 mai, un plus de 2,500 kg, pe 21 mai, 3,500 kg, iar în 22 mai, pe la orele 15, a venit o ploaie cu grindină și vînt puternic care a afectat culesul. Astfel, seara cîntarul mi-a indicat doar 1,500 kg iar a doua zi numai 0,300 kg. Ținînd seamă de acest lucru, pe 24 mai m-am pregătit de plecare, spre uimirea celorlalți apicultori.

În 25 mai am mai extras în medie 8 kg miere de salcîm pe familie, la noul loc, un lan de circa 100 ha sparcetă, unde mi-am amplasat stupina. Seara cîntarul a înregistrat un plus de 2 kg miere de sparcetă, care oferea un cules abundent datorită căldurilor și uscăciunii. A doua zi, pe 26 mai, am obținut 2,800 kg, pe 27 mai, 1,800 kg iar pe 28 mai abia 1 kg.

În ziua de 29 mai au sosit și ceilalți apicultori de la Pietrosul, după ce extrăseseră și ei în medie tot cam 8 kg pe familia de albine, în cele 10 zile. Dar în acest timp eu am obținut un plus de 7 kg miere de sparcetă, datorită folosirii cîntarului de control, care m-a orientat la timp pentru mutarea stupinei.

DIVERSE

AM ÎNVĂȚAT CITIND

Ing. ȘT. POPESCU

• Dintre toate insectele, albina este cea mai îndrăgită.

• Ca simbol, pe vremea lui Cantemir, albinele îl prezentau pe țăran, comparație plastică și potrivită.

• Dispariția tuturor albinelor de pe pămînt ar duce nu numai la dispariția mierii din alimentația omului ci și la pieirea a peste 100 000 de diverse specii vegetale a căror polenizare și deci perpetuare este îndeplinită de albine.

• În anul 1911 a fost înființată la București prima școală de albinărit de către publicistul Vasile Pop. Școala avea 10 stupi sistematici pentru cei 40 elevi.

• Albinele se disting nu numai prin hărnicie ci și prin „inteligență" și memorie. Încă Aristotel remarcase că albinele discern culoarea și parfumul florilor. Cercetările efectuate în ultima vreme arată că într-un singur zbor, în care albinele „vizitează" pînă la 500 de flori, ele nu se înșeală niciodată asupra locului unde trebuie să „aterizeze". Cel puțin așa o demonstrează analiza polenului rămas pe picioruşele posterioare.

Cercetătorii își propun să identifice care sînt punțile din creierul albinei ce numără peste 850 000 de celule nervoase profilate pe acumularea de cunoștințe și memorie.

• Institutul de apicultură din Frankfurt pe Main a obținut după migăloase selecționări, care au durat 25 ani, un soi de albine ce se comportă cu deosebită blîndețe față de oameni.* Unul din specialiști dr. Nikolaus Königer a relatat că peste 1 000 de copii au vizitat centrul experimental al institutului fără ca vreunul din ei să fie atacat. Ceea ce nu înseamnă că prețioasele albine au devenit indiferente la cele ce li se întîmplă. Dovada, una din profesoarele care îi însoțeau pe copii a fost înțepată de o albină. Cauza? Folosise un spray de păr cu miros greu de suportat.

• „Albinele artificiale". La Leningrad a fost realizat un „concurent" al albinelor — un polenizator mecanic portativ asemănător unui stilou care este destinat serelor. Acționat de un motoraș aparatul transmite vibrații datorită cărora se produce polenizarea. Experiențele au arătat că „albina artificială" asigură o polenizare bună.

• Stup de albine — monument al naturii. Un stup uriaș, populat de numeroase familii de albine, din sudul R.S.S. Kirchize, a fost declarat monument al naturii. Stupul este adăpostit într-o peșteră. Datorită altitudinii mari (2 000 m) cît și inaccesibilității locului, albinele ce s-au aciuit aci din timpuri imemorabile, au putut aduna nestingherite rezerve mari de miere, ceară și alte produse specifice.

• Hărnicia albinelor în cosmos. Unul dintre cele mai interesante experiențe ale recentei misiuni spațiale l-a constituit studierea comportamentului a peste 3 000 de albine în condiții de imponderabilitate. După cum au relatat astronauții hărnicia albinelor nu s-a dezmințit nici în cosmos, acestea desfășurîndu-și în continuare activitățile obișnuite. Centrul de control de la Houston a fost informat că albinele și-au împărțit sarcinile, unele apucîndu-se să construiască un fagure, altele distribuind hrana din conteinerul unde se afla matca. Aceasta a și depus mai multe ouă care urmau a fi ținute sub observație. Singurul lucru care se pare că le-a intrigat pe albine a fost faptul că deși băteau din aripi totuși nu se puteau deplasa.

* Spre deosebire de albina noastră, albina carnica este mai agresivă. (N.R.)

VREȚI SĂ DEVENIȚI APICULTOR?...

Prof. I. POPESCU-SOHODOL

În cuvîntarea la Consfătuirea cu cadrele din zootehnie din 1980, secretarul general al Partidului Comunist Român, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU — preciza : *„In fiecare comună și în fiecare gospodărie, în cooperative, întreprinderi, școli, să fie stupi de albine"*.

Am început acest articol cu îndemnul secretarului general al partidului — pentru a sublinia încă odată — grija statului nostru socialist, personal a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, față de apicultură, față de apicultori, grijă materializată în numeroasele avantaje create acestora, avantaje deloc de neglijat, care determină tot mai mulți oameni ai muncii, de profesii diferite, de a îmbrățișa în timpul lor liber această „meserie", „sport" — după opinia altora, care este — creșterea familiilor de albine.

Apicultura este o îndeletnicire rentabilă, utilă, recreativă. Apicultura este considerată ocupație de bază cînd este practicată ca profesie, în mod organizat și cel ce o practică este membru al Asociației Crescătorilor de Albine din R. S. România și predă anual la fondul de stat, pe bază de contract, produse apicole în valoare de minimum 15 000 lei.

Dintre numeroasele avantaje asigurate de statul nostru, menționăm :

— *scutire de impozit asupra veniturilor realizate din creșterea albinelor ;*

— *credite pe termen lung pentru înființarea și dezvoltarea stupinelor ;*

— *avansuri bănești pentru producția apicolă contractată ;*

— *resurse melifere repartizate gratuit ;*

— *mijloace de transport repartizate cu prioritate pentru deplasarea în pastoral ;*

— *preluarea produselor apicole direct de la stupină cu plata pe loc ;*

— *vetre pentru stupine în folosință gratuită ;*

— *plata pe bază de contract a acțiunii de polenizare cu albinele a culturilor agricole entomofile ;*

— *ocrotirea albinelor contra intoxicațiilor prin reglementarea folosirii pesticidelor ;*

— *asistență tehnică și consultații juridice gratuite ;*

— *asigurarea aprovizionării cu unelte, utilaje, materiale (stupi, faguri artificiali, biostimulatori, etc.), medicamente apicole, literatură tehnică de îndrumare etc.*

— *ambalaje pentru miere, ca împrumut cu titlu gratuit etc.*

„Vreți să deveniți apicultor ?..."

Ideea de a scrie acest articol mi-a fost sugerată de întrebarea de mai sus atît de frecventă la sediul Filialei A.C.A. județul Gorj. Iată de ce, pe baza unor discuții individuale, interesante, purtate de mine cu mulți dintre ei, consider că este necesar să se facă unele precizări, să se dea unele sfaturi, pentru toți apicultorii-începători.

Nu se poate practica apicultura dacă ești *alergic* la înțepăturile albinelor. Acest adevăr axiomatic este primul criteriu de care trebuie să țină seama oricine dorește să se apuce să crească albine. De aceea, fiecare trebuie să se testeze alergic la veninul de albine, eventual să se trateze (dacă se poate acest lucru), *înainte* de a se apuca de apicultură. Acordarea întregii atenții

acestui criteriu, scutește de neplăceri și de o investiție pecuniară nerentabilă pentru începători.

Al doilea criteriu de bază se referă la *locul* unde vom ține acești stupi. Dacă au sau nu bază meliferă, dacă vom face un stupărit staționar sau pastoral etc.

La acest criteriu ar mai exista multe alte „subcriterii", în sensul că — de exemplu — deși există în aparență o frumoasă bază meliferă pe o suprafață de 10 km în jurul vetrei unde vrem să ne plasăm stupii noștri, aceasta devine „săracă" în nectar și polen, insuficientă, dacă pe aceiași suprafață există foarte multe alte stupine (mai mari sau mai mici). Este exact cum ai oferi o pîine la o sută de oameni să se sature. Poate nu este exemplul cel mai nimerit, dar va fi pe înțelesul tuturor.

Al treilea criteriu — este cel al *pregătirii teoretice și practice*. Adică, bine înarmat cu cunoștințe teoretice din literatura apicolă (și avem cărți și autori de prestigiu internațional în acest domeniu), cel ce dorește să devină apicultor să-și efectueze stagiul de un an pe lîngă un apicultor cu experiență, cu ani mulți de stupărit, de la care să se inițieze *practic*. De asemenea, în perioada toamnă-iarnă, să urmeze un curs de apicultură organizat de Cercul apicol pe a cărui rază teritorială locuiește.

De abia *acum*, după parcurgerea celor trei criterii, recomand apicultorului începător să-și cumpere între 2 și 4 stupi, respectiv familii de albine, înscriindu-se în Asociația Crescătorilor de Albine ca membru.

Menționăm că și pentru a deveni vînător, A.G.V.P.S. stipulează clar obligativitatea unui stagiu practic de 12 luni la care viitorii vînători să participe la acțiunile asociației județene respective. Cu atît mai mult se impune acest lucru în apicultură, unde aceste albine care au supraviețuit atîtea milioane de ani, au „secretele" lor care trebuie neapărat cunoscute pentru a deveni un apicultor adevărat.

Nu trebuie să se alerge cu lăcomie după un număr cît mai mare de stupi, investind bani mulți și timp. Apicultura, ca o anexă a timpului nostru profesional, (din cîmpul muncii), este rentabilă pentru noi și familia noastră și cu un număr mic, de pînă la 5 stupi. Dimpotrivă, acest număr mic de stupi ne oferă posibilitatea de a-i îngriji cu multă atenție și la timp, cu rezultate mulțumitoare.

S-a spus și se va spune întotdeauna că apicultura aduce sănătate și viață îndelungată. Nu este vorba numai de viața în aer liber și de satisfacțiile pe care le avem practicînd apicultura. Este vorba de produsele albinelor care folosite de stupar, acționează în timp ca un tonic, îi conferă rezistență fizică mare la boli. Apicultorii vrînd-nevrînd primesc mereu înțepături de la albine, ori este constatat că veninul de albine, în doze acceptabile constituie un stimulent pentru organism și previne instalarea reumatismului. Consumul repetat de miere, consumul ocazional sau planificat de lăptișor de matcă sau polen constituie un plus de sănătate pentru apicultor. Din literatura de specialitate și alte informații se știe că majoritatea apicultorilor depășesc vîrsta de 80 de ani, etate rîvnită de mulți oameni.

Așadar, punînd laolaltă buna dispoziție care anulează stressul cotidian, sănătatea, prelungirea vieții și banii pe care vi-i pot oferi albinele, ori ce om al muncii, clarvăzător și hotărît, poate deveni un bun și foarte bun apicultor.

APICULTURA ÎN PRESA NOASTRĂ

Constatăm cu satisfacție că în ultima vreme interesul pentru apicultură cunoaște un spor de intensitate în rîndurile publicului larg, fapt vădit și de frecvența mare a articolelor cu teme apicole apărute în presa centrală și județeană.

Conștienți de îndatorirea fundamentală de a informa operativ și exact cititorii, de a milita consecvent pentru realizarea sarcinilor economico-sociale care revin apiculturii pentru satisfacerea la nivel optim a cerințelor populației privind produsele apicole, asigurarea cu materii prime a industriei prelucrătoare, crearea de disponibilități pentru export, ziariștii și-au orientat eforturile în direcția sporirii participării acestei ramuri la fondul național de dezvoltare economico-socială.

Relatări ample pe diverse subiecte apicole au apărut în cursul acestui an în majoritatea cotidienelor centrale, în reviste, în publicații județene.

Unele materiale au fost preluate chiar din revista noastră ca de pildă cel referitor la aeroionizarea stupilor, reprodus într-o formă „prescurtată" la rubrica „ultima oră" a revistei „Flacăra", publicație în care apare — chiar în momentul cînd dăm la tipar aceste rînduri — un interesant articol intitulat „Noutăți în farmacia apicolă", avîndu-l drept autor pe talentatul publicist Liviu Timbus.

Fără îndoială că interesul sporit reflectat de frecvența mare a textelor cu tematici apicole ne bucură și totodată ne obligă la noi eforturi în direcția ridicării ștachetei publicistice a revistei „Apicultura în România".

În intenția de a exemplifica pentru cititorii noștri reflectarea interesului sporit despre care vorbeam, am fi dorit să reproducem un articol apărut într-una din publicațiile ale căror titluri se disting în colajul de mai sus. Nu am reușit să cădem de acord decît asupra faptului că toate materialele adunate în colecțiile noastre pe parcursul unui an sînt de un remarcabil nivel publicistic și că oricare merita să fie reprodus. Cu ocazia consultării colecțiilor am putut observa un interes constant pentru apicultură, interes reflectat de apariția în anul ce-l încheiem a mai multor articole cu tematică apicolă în una și aceeași publicație. Așa de pildă, în ziarul „Drapelul Roșu" ce apare la Timișoara, publicistul Ion Dancea semnează cîteva materiale interesante între care două interviuri — unul cu ing. Aurel Mălaiu, directorul Institutului de cercetare și producție pentru apicultură și altul cu Ion Săcară, un apicultor fruntaș din Banat.

Cu satisfacția semnalării susținutei prezențe a apiculturii în publicistica românească, adresăm colegilor noștri din presa centrală și județeană mulțumirile și gîndurile bune ale stuparilor din țara noastră.

REDACȚIA

VIZITA PREȘEDINTELUI REPUBLICII INDONEZIA, GENERAL SUHARTO ÎMPREUNĂ CU DOAMNA TIEN SUHARTO LA COMPLEXUL APICOL BUCUREȘTI—BĂNEASA

Așa cum se cunoaște, la invitația tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU,** președintele Republicii Socialiste România și a tovarășei **ELENA CEAUȘESCU,** în a doua decadă a lunii septembrie, președintele Indoneziei generalul **SUHARTO,** împreună cu doamna **TIEN SUHARTO** au efectuat o vizită oficială de prietenie în țara noastră.

Vizita șefului statului indonezian în țara noastră a reprezentat un moment important în dezvoltarea raporturilor de prietenie și colaborare între cele două țări și popoare, constituind o expresie a cursului ascendent al relațiilor româno-indoneziene, o ilustrare a dorinței comune de a le conferi noi dimensiuni în interesul reciproc, al cauzei păcii, înțelegerii și cooperării internaționale. In cadrul acestei vizite, amplu relatate în presă, la radio și televiziune, a fost vizitat Complexul apicol București-Băneasa al Asociației Crescătorilor de Albine din R. S. România.

Miercuri 18 septembrie, într-o splendidă zi de toamnă, înalții oaspeți, însoțiți de o numeroasă delegație oficială indoneziană, împreună cu tovarășul **Ștefan Andrei,** ministrul afacerilor externe și alte persoane oficiale române au început vizita la Complexul apicol. La sosire numeroși oameni ai muncii din cadrul complexului au făcut o călduroasă primire solilor poporului indonezian.

Șeful statului indonezian și persoanele care l-au însoțit au fost salutați cu deosebită stimă de **Marin Capisizu,** ministrul secretar de stat la Ministerul Agriculturii și Industriei Alimentare, șeful Departamentului Industriei Alimentare, de **Eugen Mârza** secretar al Asociației Crescătorilor de Albine din R. S. România, de reprezentanți ai conducerii Combinatului apicol și Institutului de cercetare și producție pentru apicultură de pe platforma complexului.

Au fost înfățișate cu acest prilej principalele direcții de dezvoltare a apiculturii, una din îndeletnicirile cu veche tradiție în țara noastră puternic revitalizată în actuala perioadă și

În secția de concentrate alimentare și energovitalizante a Combinatului apicol este urmărit procesul tehnologic de obținere a unor preparate pe bază de polen recoltat de albine.

În Expoziția permanentă de apicultură sînt prezentate tipurile de stupi standardizați utilizate în țara noastră.

care a cunoscut în ultimele decenii o dezvoltare fără precedent. S-a subliniat că sporirea efectivului de familii de albine a înregistrat în ultimii ani o creștere importantă ceea ce a favorizat creșterea producției de miere și a altor produse ale stupului. Parcurgînd o serie de secții și laboratoare ale combinatului, oaspeții au avut posibilitatea să urmărească procesul de realizare a unor produse alimentare, apiterapice și cosmetice preparate din materii prime apicole. A reținut atenția nivelul ridicat al dotării tehnice, originalitatea și eficiența procedeelor folosite, valoarea înaltă și calitatea sortimentelor obținute.

A fost relevat în același timp sprijinul larg acordat de stat crescătorilor de albine, prin intermediul asociației de specialitate, în vederea dezvoltării în continuare, a efectivelor familiilor de albine, modernizării dotării specifice acestei activități, sporirii producțiilor de miere, ceară, polen, lăptișor de matcă, propolis, păstură, apilarnil

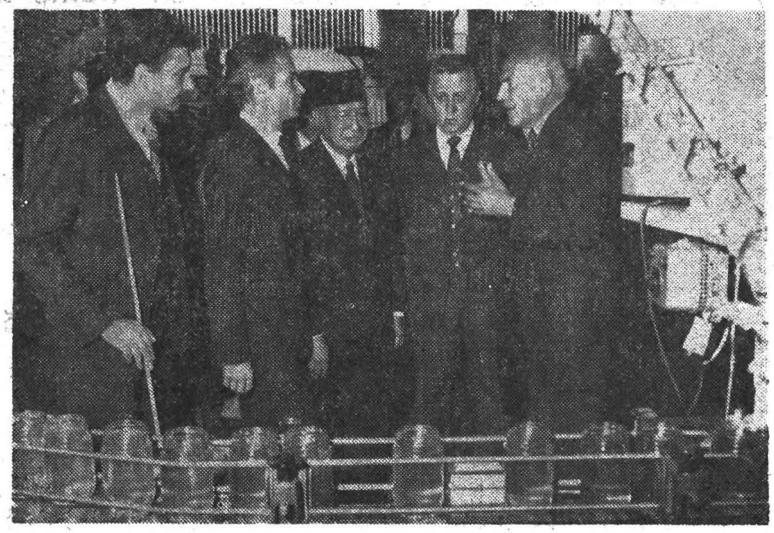

Aspect din timpul vizitei în secția de condiționare și îmbuteliere a mierii a Combinatului apicol. Sînt prezentate liniile de îmbuteliere a mierii în ambalaje mici.

Președintele Indoneziei, general Suharto consemnînd impresiile sale în Cartea de onoare.

și venin de albine. A fost prezentată pe larg experiența apicultorilor și cercetătorilor români în direcția valorificării complexe la un nivel cît mai ridicat, a tuturor produselor apicole, lărgirii gamei de concentrate alimentare, apiterapice, cosmetice, bioenergizante și alte produse originale de mare valoare terapeutică, subliniindu-se relațiile de colaborare pe care le întreținem combinatul apicol și institutul de specialitate cu instituții asemănătoare din numeroase țări de pe toate continentele.

Înalții oaspeți au manifestat un interes deosebit pentru realizările românești în domeniul apiculturii, exprimînd dorința de a se amplifica cooperarea româno-indoneziană și în acest sector de activitate.

Președintele Republicii Indonezia, general Suharto a notat în cartea de onoare : *„Indonezia dorește să continue și să dezvolte cooperarea în domeniul apiculturii cu România pentru a obține tehnologie apicolă pe care România o are dezvoltată.*

În perioada noiembrie 1985 — martie 1986 filialele județene ale Asociației Crescătorilor de Albine din întreaga țară organizează:

CURSURI APICOLE DE MASĂ

- **pentru începători (ciclul I)**
- **pentru avansați (ciclul II)**

Frecventarea acestor cursuri este gratuită. La terminare participanții primesc diplome de absolvire și sprijinul organizației noastre spre a deveni apicultori.

LITERATURA APICOLĂ ÎN VESTUL CARPAȚILOR PÎNĂ LA SFÎRȘITUL SECOLULUI AL XIX-LEA

Ing. V. LUPȘAN

Evul mediu este caracterizat prin faptul că la baza sa a stat religia și domnia absolută. Datorită acestui lucru, pe cale religioasă s-a impus ca limbă sacră în slujbele divine una din cele trei limbi : greaca, latina și slavona. Acest fapt a atras după sine și impunerea ca limbă oficială a cancelariilor care în bună parte erau sub influența bisericii și ca limbă oficială a actelor cancelariei domnești una din aceste limbi. Astfel Muntenia și Moldova îndreptate spre influența țărilor balcanice care erau dominate de biserica de limbă slavonă, au adoptat atît în biserică cît și în administrația curților domnești limba slavonă. În schimb în Transilvania aflată sub influența vremelnică a Regatului Ungar, ca voievodat independent sub conducerea principilor reformați sau a imperiului habsburgic, s-a adoptat limba latină însă din timpul Regatului Ungar, o dată cu creștinarea ungurilor sub regele Ștefan cel Sfînt, ca limbă oficială utilizată în cancelariile celorlalte state din vestul Europei.

Ținînd seama că limba de exprimare atît în literatură și știință pentru Europa era limba latină, oameni de înaltă clasă, literați și oameni de știință își expuneau lucrările în limba latină, pentru a fi universale și apte de a fi luate la cunoștință și studiate în întreaga Europă.

Datorită acestui fapt pînă în secolul al XVIII-lea în vestul Carpaților literatura apicolă apărută o vom găsi în limba latină.

Kasary Domokos ne indică că în Transilvania au existat multe manuscrise despre apicultură, dar acestea s-au pierdut datorită multor războaie și năvăliri care au distrus totul în calea lor și implicit s-a pierdut și această literatură.

Prima lucrare cunoscută, scrisă în limba latină este un manuscris de la 1636—1645 și după aceea tradus și în ungară, redactat la Oradea de către Horthi Nicolae (Miklos) apicultor și intendent al marii stupine princiare de la Oradea aparținînd celor doi principi Racosi. Lucrarea a apărut sub titlul *„Tractatus de Apibus"* și a fost tradusă în maghiară de Kencessey Kalman în revista *„Kertesz Gazda"* 1866 nr. 22 și de doctor Radeczky Ieno în *„Elmelety Es Gyakor Lati Meheszet"* vol. I, pag. 123—129.

Se crede că un manuscris mai vechi este a lui Romai Nagy Peter datat 1440. O copie a lucrării din secolul al XVII-lea se află la muzeul Transilvaniei în 1912, lucrare scrisă din ordinul regelui Ștefan al Poloniei și care se crede că a stat la baza lucrării lui Horthi Nicolae.

Între lucrările în limba latină au apărut :

— *Ioanu Lyezei „Iter Oeconomicum" Tyrna viae 1707*

— *Math Paukl „Compendium Economicum Ruralis" Buda 1797*

— *Georgius Chabicsvschy „Apiarius Sistematicus" Colocoe 1800*

— *I. Csaplovits de Iesnova „Novan Facilem et utilem apes" Viennae 1814*

— *I. Mitterpacher „Elemente Reirusticae" Edit. I 1777—1794 ; Edit. II 1816 de Apum Educatione Tom II pag. 295—342*

— *Ioseph Schihulszky „Neva Aceomo Dissima Ac Utilisima Apus Cultura" Casoviac* 1817.

O dată cu apariția curentului romantic liberal și sub influența Școlii Ardelene apar lucrări în limba română ca de exemplu :

— *Dr. Ioan Molnar Piuariu „Economia Stupilor" Viena 1785.*

— *I. Tomici „Creșterea Albinelor" Caransebeș 1854*

— *Ioanu Costinu „Manual de Stupărie" Gherla 1886. Imprimăriile Aurora s. a. Todoranu*

— *C. Neiszer „Învățătura scurtă despre : Creșterea Albinelor" Lugoj*

— *Degeanu August „Curs de Stupărit" Sibiu 1887*

— *G. Halip „Produsele Albinelor" Cernăuți 1906*

— *C. Dimian „Stupăritul" Brașov 1887*

— *G. Milos „Stupăritul" Lugoj 1911—1912*

— *Ion Strunici „Cultura Albinelor" Pesta 1823*

— *Gh. Sincai „Povățuiri către Economia de cîmp". Cap. VII Despre goangele cele de folos oamenilor. Lucrare tradusă și prelucrată din ungurește în românește.*

Din literatura vremii am putut spicui aceste lucrări, care tratează complet sau un anumit capitol despre albina meliferă, lucrări ce au contribuit la răspîndirea cunoștințelor apicole și implicit la dezvoltarea, modernizarea și perfecționarea apiculturii ca ocupație practică aducătoare de venituri.

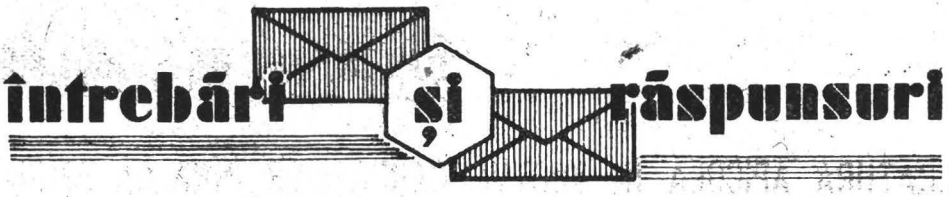

Care sînt bolile infectocontagioase și parazitare ale albinelor supuse declarației obligatorii și restricțiilor sanitare veterinare ?

Legea sanitar veterinară precizează că dintre bolile infecto-contagioase și parazitare ale albinelor loca americană, loca europeană, acarioza, nosemoza clinică și varrooza sînt boli supuse declarației obligatorii și restricțiilor sanitare veterinare.

Deținătorii familiilor de albine care au cunoștință de apariția unei boli amintite sau care bănuiesc existența lor, sînt obligați ca în termen de cel mult 24 de ore să anunțe circumscripția sanitară-veterinară.

Medicul veterinar de circumscripție imediat ce este anunțat de ivirea unei boli declarabile la albine, este obligat să se deplaseze la stupina în cauză, unde va executa examenul sanitar al familiilor de albine bolnave pentru stabilirea diagnosticului.

În cazul în care semnele clinice nu permit stabilirea unui diagnostic precis, medicul veterinar va recolta probe de material patologic și le va trimite la laborator. Aceste probe constau în porțiuni de faguri cu puiet avînd dimensiunea de 10/15 cm — în cazul bolilor puietului, 40—50 albine bolnave în cazul albinelor adulte și faguri plus albine în cazul bolilor mixte.

În cazul constatării uneia din bolile supuse declarării obligatorii stupina se declară contaminată fiind supusă restricțiilor sanitare-veterinare care interzic deplasarea stupinei, vînzarea de material biologic, aducerea de material biologic sănătos, înstrăinarea inventarului apicol etc.

Obligatoriu se aplică tratamentul medicamentos și regulile specifice de igienă.

Dacă este bine să folosim Sineacarul și Micocidinul în doze mai concentrate ?

Sineacarul concentrat și Micocidinul precum și celelalte produse medicamentoase de uz veterinar se livrează de întreprinderile producătoare însoțite de instrucțiuni de folosire întocmite de către specialiștii care au efectuat experimentarea clinică și care au fost aprobate de Direcția sanitară veterinară. Se recomandă respectarea instrucțiunilor de folosire.

Cum se efectuează controlul familiilor de albine ?

Regulile obligatorii de igienă prevăd că activitatea de îngrijire sau de control a familiilor de albine se va începe cu familiile puternice și sănătoase, lăsîndu-le la urmă pe cele slabe sau bolnave.

Apicultorul va lucra în halat sau salopetă de culoare deschisă, își va dezinfecta mîinile, echipamentul și uneltele de lucru ori de cîte ori vine în contact cu familiile de albine bolnave, precum și după terminarea activității zilnice în stupină. În dotarea fiecărei stupine să existe alcool sanitar, săpun și detergenți.

Ing. T.V.

DIN ACTIVITATEA APICOLĂ A JUDEȚULUI ALBA

I. TITOV

Avînd o suprafață de 6 231 km² adică 2,6% din cea a întregii țări, județul Alba este situat pe locul 14 dintre județele țării. Amplasat în zona de confluență a Mureșului cu Tîrnava, în centrul țării, el se caracterizează printr-o vegetație pe verticală, în funcție de etajele climatice și altitudinea reliefului. Zonele de deal, și podișul care cuprinde peste un sfert din suprafața județului, sînt acoperite cu păduri din foioase, printre care cireș sălbatic, salcîm, tei ș.a. cu pajiștile dealurilor acoperite cu fineață, și culturi de viță de vie.

Secretarul filialei jud. Alba, I. Mărăzan (dr.), acordînd asistență tehnică împreună cu experimentatul apicultor I. Beche (stg.), tînărului și pasionatului începător în ale stupăritului I. Grigor, instructor al școlii de șoferi din Alba-Iulia (care pornind de la o familie de albine anul trecut posedă în prezent 3 familii în comuna natală Ampoița — jud. Alba). Interesant de menționat că apicultorul I. Beche a pierdut la inundații întreaga stupină (60 familii albine) iar în prezent pornind de la o familie posedă 25, cu care practică, cu bune rezultate, stupărit staționar în satul Tăuți, comuna Meteș, jud. Alba.

Din suprafața totală a județului un sfert aparține arabilului (grîu, secară, porumb) precum și culturii plantelor tehnice și legumiculturii prin luncile rîurilor unde suprafața totală amenajată pentru irigații atinge 10 000 ha.

Ponderea mare a pășunilor (105 735 ha) și fînețelor (77 681 ha) a favorizat dezvoltarea zootehniei, în cadrul căreia apicultura a fost practicată din timpuri pierdute în negura istoriei.

Astăzi, la o populație de peste 400 000 locuitori, cu o densitate medie de 6 loc/km² — sub media pe țară — deși condițiile practicării apiculturii nu sînt dintre cele mai propice, numai membri ai asociației noastre sînt înregistrați 2 300 apicultori, cu aproape 800 mai mulți ca în 1981 posedînd 20 000 familii de albine, cu 5 000 mai mult ca la începutul actualului cincinal, ceea ce reprezintă un spor de 25%.

Numărul apicultorilor și al familiilor de albine este și mai mare, dacă ținem seama că mai sînt în județ și apicultori care nu sînt membri ai organizației noastre.

Activitatea apicolă din cadrul județului Alba este condusă de comitetul filialei județene a Asociației Crescătorilor de Albine avînd ca președinte pe dr. J. Blaga, secretar I. Mărăzan și Ana Otavă contabil șef.

Planul de achiziții și desfaceri realizat în primul an al cincinalului a fost 2 200 000 lei ,iar în acest ultim an 2 700 000 lei. Transpus în unități convenționale miere, în cadrul planului de achiziție, la începutul actualului cincinal s-au realizat 29 tone, iar la sfîrșitul lui 38 tone.

Comitetul județean al filialei, prin comitetele cercurilor apicole sătești, comunale și municipale, și prin secretarul filialei I. Mărăzan, desfășoară o continuă și susținută muncă de îndrumare și asistență tehnică a apicultorilor din cadrul județului, în special a celor începători, ca și a cercurilor apicole școlare și pionierești. Acestea din urmă sînt în prezent în număr de 10, dublu față de cincinalul trecut.

Ne-am propus să prezentăm succint în articolul de față situația apicolă a unui județ, în cadrul căruia, deși ponderea practicării apiculturii nu excelează ca importanță, este vrednic a fi citat în rîndul celor în care apicultura constituie o îndeletnicire a unor oameni pasionați, avînd cele mai diverse profesiuuni și din timpurile cele mai străvechi.

DEZBATERI PE TEME DE APICULTURĂ LA GALAȚI

ȘT. ANGHEL

În baza programului tematic și de propagandă apicolă, a prevederilor Programului județean de dezvoltare a apiculturii, Filiala județeană Galați a Asociației Crescătorilor de Albine, la indicația Comitetul județean Galați al P.C.R. a organizat, în ziua de 29.IX.1985, în sala de festivități a Facultății de mecanică a Universității Galați o consfătuire de lucru pe probleme de apicultură la care au participat apicultori din sectorul socialist și al gospodăriilor populației.

La consfătuire au fost prezenți tovarășa Emilia Andrunache — secretar al Comitetului județean Galați al P.C.R. și delegați ai D.G.A.I.A., U.J.C.A.P., Inspectoratului sanitar veterinar, Inspectoratului silvic, Inspectoratului pentru protecția plantelor și alte unități implicate în bunul mers al activității din apicultură.

Cu această ocazie s-a analizat stadiul îndeplinirii prevederilor Programului județean de dezvoltare a apiculturii și măsurile ce trebuie întreprinse în perspectivă.

În continuare tov. dr. Paul Agache de la I.C.P.A. București a prezentat în fața apicultorilor noutăți în tehnologia apicolă și sanitar veterinară.

Modul în care s-au desfășurat lucrările, dezbaterile și măsurile stabilite vor crea un cadru organizatoric superior rezolvării tuturor problemelor ce le ridică această activitate.

mica publicitate

VÎND pavilion cu 26 stupi goi capacitate 56 stupi. Tel. 83. 80. 44 (32)

Calendarul apicultorului

Lucrări în stupină în luna ianuarie

ÎN AJUTORUL FAMILIILOR DE ALBINE

● prevenirea deranjării albinelor provocate de atacul șoarecilor, păsărilor de pădure (ciocănitori, pițigoi), păsări de curte și alte animale;

● protejarea suplimentară a stupinei contra vînturilor și curenților reci dacă aceasta nu s-a făcut din toamnă. Se poate realiza prin : amenajarea de perdele, paravane, confecționate din lănțeți de lemn, carton asfaltat, folie de plastic, tulpini de porumb, floarea-soarelui, trestie, papură ;

● supravegherea modului de iernare a familiilor de albine și îndepărtarea stărilor anormale care pot fi : umiditate excesivă cauzată de împachetarea defectuoasă a stupului și spațiu de iernare mare (mai multe rame) în raport cu puterea familiei de albine, prezența șoarecilor în stup cauzată de lipsa gratiei metalice ,instalată la urdiniș înaintea venirii sezonului rece. Aceasta o constatăm prin zgomotul persistent al albinelor interceptat de noi la ascultarea acestora cu furtunul, cît și prin rosătura găsită la urdiniș și pe fundul stupului (ceară, frunze, paie, albine moarte la care lipsește capul). În acest caz se intervine imediat la stupul respectiv și se înlătură cauza ;

● îndepărtarea fără zgomot a zăpezii neafînate și a gheții de pe scîndurelele de zbor ale stupilor. Desfundarea urdinișelor de albinele moarte și analizarea acestora de noi, apicultorii, sau de laboratoarele de specialitate (medicii veterinari, alte cadre de specialitate), atunci cînd numărul albinelor moarte depășește normalul. Rezultatul acestor

analize ne dau soluții de remediere și menținere a familiilor de albine ;

● pregătirea vetrei stupinei pentru eventualele zboruri de curățire a albinelor. Aceasta o realizăm prin : îndepărtarea zăpezii, presărarea de paie, frunze, crenguțe și ziare în fața stupilor ;

● pentru apicultorii cu stupine mici și în special pentru începători, la care dorința normală de a mări numărul familiilor de albine i-a îndemnat la o înmulțire excesivă care a dus la slăbirea puterii familiilor : cunoaștem din practică că la familiile cu populație redusă creșterea puietului este continuată pînă toamna tîrziu, ceea ce determină un consum mare de hrană și chiar epuizarea acesteia după ramele de formare a ghemului. La aceste familii trebuie intervenit pentru completarea rezervei, prin administrarea pe rame, deasupra cuibului, a unei turte de circa 1 kg, de consistență cît mai tare, realizată din miere și zahăr farin. În lipsa acesteia, putem administra plăcuțe de zahăr candi, realizate de Combinatul apicol și care se desfac la apicultori prin magazinele de specialitate. Intervenția indicată este de mare necesitate și trebuie făcută în una din zilele cu temperatura pozitivă.

ÎN ATELIERUL STUPINEI

● repararea, curățirea și dezinfectarea inventarului apicol. Metodele acestei lucrări sînt descrise în revista „Apicultura în România", „Manualul apicultorului" și alte publicații de specialitate. Confecționarea de elemente și dispozitive simple pentru stupină ; cele de bază, recomand să fie cumpărate de la magazinele apicole pentru a corespunde stasului, încheierea și perforarea ramelor (întinsul sîrmei la rame și fixatul fagurilor este bine să-l facem mai aproape de sezonul activ știind că, în timp, sîrma pe rame se slăbește).

ORGANIZATORICE

● predarea cerii la filialele A.C.A. la achiziție sau schimb de faguri artificiali, aprovizionarea stupinei cu utilaje, materiale, fixarea și solicitarea vetrelor de stupină pentru practicarea stupăritului pastoral.

PREGĂTIREA PROFESIONALĂ

În apicultură, pe timp de iarnă, cînd avem mai mult timp la dispoziție este de mare folos studiul individual, deci trebuie studiate temeinic toate publicațiile de specialitate, inclusiv revista „Apicultura în România" care nu trebuie să lipsească din bibliotecile stuparilor. De asemenea, de mare folos sînt conferințele și cursurile organizate cu apicultorii de toate filialele județene ale Asociației.

I. POPESCU

Prognoza meteorologică pentru luna decembrie

În luna decembrie se produce o diminuare a maselor de aer umed oceanic care traversează țara, devenind tot mai pregnantă influența maselor de aer continental polar.

Un aport ceva mai substanțial de umiditate față de perioada de toamnă îl aduc acum masele de aer care vin dinspre bazinul Mării Mediterane, o dată cu deplasarea spre nord-est a ciclonilor mediteraneeni. Sub influența acestora în prima lună de iarnă apar înnorări pronunțate ale cerului care în multe zone este acoperit. Precipitațiile ce se vor totaliza vor fi în general în limite normale.

Din prelucrările climatologice valorile normale pentru principalele zone geografice ale țării sînt următoarele : Maramureș 45—50 mm, Crișana 45—55 mm, Transilvania 25—45 mm, Banat 35—45 mm, Oltenia 40—60 mm, Muntenia 30—50 mm, Dobrogea 25—35 mm, Moldova 25—35 mm.

Din puncte de vedere termic debutul iernii din acest an se prevede destul de blînd. Temperaturile medii ale lunii decembrie se încadrează pe zone geografice astfel : în Maramureș —1° —0° C, în Crișana 0° — +1° C, Transilvania —4° —0° C, Banat 1°—2° C, Oltenia 0°—2° C, Muntenia 0°—1°C, Dobrogea 1°—3°C, Moldova —2° —0°C.

În aceste condiții, în care precipitațiile vor apare pe un fond termic mai cald decît normal, nu se prevăd situații cu strat însemnat și persistent de zăpadă. Precipitațiile vor fi mai ales sub formă de ploaie și burniță iar pentru unele intervale scurte de timp și sub formă de lapoviță și ninsoare.

Lidia RAHĂU

LUCRĂRILE CELUI DE AL XXX-LEA CONGRES INTERNAȚIONAL DE APICULTURĂ

În perioada 10—16 octombrie a.c., la Nagoya, în Japonia s-au desfășurat lucrările celui de al XXX-lea Congres jubiliar al Federației Internaționale a Asociațiilor de Apicultură — APIMONDIA.

La congres, țara noastră a fost reprezentată de o delegație oficială formată din : dr. ing. Stelian Dinescu, vicepreședinte al Asociației Crescătorilor de Albine din R.S. România, director în Direcția generală economică zooveterinară din Ministerul Agriculturii și Industriei Alimentare, șeful delegației și ing. Aurel Mălaiu, membru în Comitetul Executiv al asociației noastre, director al Institutului de cercetare și producție pentru apicultură.

În cadrul lucrărilor congresului au avut loc : manifestări oficiale **(cermonia de deschidere în 10 octombrie și cea de la închidere la 16 octombrie) ;** adunările generale **ale delegațiilor țărilor membre (în 12 și 16 octombrie) ;** programul științific **(desfășurat pe toată perioada congresului), structurat pe următoarele comisii : biologice apicolă, patologie apicolă, tehnologie și utilaje apicole, economie apicolă, floră meliferă și polenizare, apicultura în țările în curs de dezvoltare și apiterapie ;** expoziția Apiexpo 85 ; concursuri de filme și diapozitive ; vizite tehnice.

MANIFESTĂRILE OFICIALE : Ceremonia de deschidere, cele două Adunări generale și ceremonia de închidere s-au desfășurat conform unor uzanțe bine stabilite în cadrul congreselor ce au avut loc în ultimile două decenii *, cu participarea personalităților oficiale ale țărilor gazdă, a delegațiilor țărilor membre ale APIMONDIA, a conducerii APIMONDIA și a celor cîteva mii de apicultori din lume.

În desfășurarea lucrărilor primei Adunări generale a congresului au existat două momente de satisfacții pentru apicultorii din țara noastră. Primul, atunci cînd a fost propus și ales în unanimitate ca Președinte de Onoare al APIMONDIA prof. dr. ing. V. Harnaj care, timp de 20 de ani, neîntrerupt a îndeplinit funcția de președinte executiv al Federației Internaționale a Asociațiilor de Apicultură și timp de 25 de ani (1957—1982) s-a aflat în fruntea apicultorilor români ca președinte al Asociației Crescătorilor de Albine.

Investirea în înalta funcție de Președinte de Onoare al APIMONDIA a prof. dr. ing. V. Harnaj reconfirmă la nivel mondial meritele de excepție ale unui strălucit reprezentant al apiculturii noastre, care, de mai multe decenii, cu abnegație și dăruire de sine, cu o nețărmurită dragoste față de albine, a știut, a conceput și a înfăptuit în timp, împreună cu întreaga masă de apicultori români o serie de realizări care nu se întîlnesc în alte țări, întraga activitate apicolă din țara noastră fiind organizată într-o structură integrată și eficientă.

Al doilea moment important pentru toți apicultorii români l-a constituit alegerea secretarului asociației noastre, ing. Eugen Mârza ca membru de drept în Consiliul Executiv al APIMONDIA, în calitate de președinte al Comisiei permanente de economie apicolă.

Aceste alegeri reflectă recunoașterea deplină a prestigiului internațional de care apicultura din România se bucură, ca urmare sprijinului și îndrumării permanente de care beneficiază această străveche îndeletnicire din partea Conducerii superioare, personal din partea tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU. Trebuie să amintim că, încă din anul 1977, Congresul al XXVI-lea al APIMONDIA a conferit tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU cea mai înaltă distincție internațională apicolă — Medalia de aur, care simbolizează recunoștința milioanelor de apicultori din întreaga lume pentru grija și intersul permanent acordate dezvoltării apiculturii.

** Vezi coperta a IV-a a revistei noastre (emblemele congreselor APIMONDIA din ultimii 20 de ani)*

Atestarea bunelor apreceri ce caracterizează apicultura noastră pe plan internațional, a fost demonstrată de nenumărate ori prin publicarea în revistele de specialitate din diverse țări a unor materiale care reflectau progresele înregistrate în România.

De altfel, după cum rezultă din datele statistice, în timp ce în majoritatea țărilor europene în ultimele două-trei decenii numărul familiilor de albine și producția apicolă au scăzut, sau în cel mai bun caz au staționat, în țara noastră apicultura, puternic revitalizată, a cunoscut o dezvoltare fără precedent, înregistrîndu-se anual creșteri constante atît în ceea ce privește patrimoniul național apicol, cît și în dinamica producțiilor apicole amplu diversificate în ultimii ani.

Tot în cadrul Adunării generale, au fost aleși membri ai Consiliului Executiv al APIMONDIA în locul celor ale căror mandate au expirat, pe baza reprezentării echitabile geografice și a principiului rotației. Președinte executiv al APIMONDIA a fost ales Raymond Borneck (Franța), vicepreședinte C. Tonsley (Anglia), președinte al Comisiei de tehnologie și utilaje apicole — H. Wiese (Brazilia), președinte al comisiei de floră meliferă — J. B. Free (Anglia), iar ca membri aleși ai Consiliului Executiv ai APIMONDIA — T. Takeshita (Japonia) și D. Sulimanovici (Iugoslavia).

În Comisia comisarilor de conturi au fost aleși : S. Kodon (Cehoslovacia) și J. Szakmar (Ungaria). Tot prin votul adunării generale s-a stabilit ca Republica Populară Polonă să fie gazda celui de al XXXI-lea congres din anul 1987.

În cadrul PROGRAMULUI ȘTIINȚIFIC, în ședințele desfășurate pe comisii au fost prezentate peste 200 de referate și comunicări științifice avînd autori din 40 de țări ale lumii. Delegația română a înaintat congresului 11 referate științifice dintre care 10 pe teme de apiterapie, domeniu în care țara noastră deține priorități mondiale și un referat pe o temă de tehnologie a unui nou produs apicol. Pe comisii, situația referatelor științifice și a comunicărilor a fost următoarea : biologie apicolă 38 lucrări (structurate pe trei domenii : variațiuni genetice și geografice — 14, creștere — 9, morfologie și fiziologie — 15) ; patologie apicolă — 56 lucrări structurate pe 4 domenii : biologia parazitului varroa — 10, combaterea varrozei — 16, intoxicații — 13, puiet văros, puiet pietrificat și alte boli ale albinelor— 17 ; tehnologie și utilaje apicole — 26 lucrări grupate sub genericul „management" ; economie apicolă — 12 lucrări ; floră meliferă și polenizare — 20 lucrări ; apicultura în țările în curs de dezvoltare — 17 lucrări ; apiterapie — 37 lucrări (structurate pe două grupe : veninul de albine și propolisul — 16, mierea și lăptișorul de matcă — 21). Din această înșiruire se observă numărul mare de lucrări cu teme de patologie apicolă și, la cealaltă extremă, numărul mic al lucrărilor de economie apicolă. Mai trebuie consemnat că, pe țări, locul I la numărul de lucrări l-a deținut Japonia care s-a prezentat cu 49 de titluri, ceea ce înseamnă aproximativ un sfert din totalul materialelor științifice.

În timpul congresului delegația română a contactat apicultori din diverse țări, a participat la ședințele de referate științifice și comunicări, la proiecțiile de filme și diapozitive, la vizionarea expoziției de produse și utilaje apicole, la vizitele tehnice, prilejuri cu care s-au obținut o serie de date, materiale bibliografice și prospecte privind tehnologii, produse și utilaje, toate menite a fi valorificate de cercetarea științifică și activitatea de producție din țara noastră. De fiecare dată cînd au avut ocazia, delegații noștri au subliniat cu tărie faptul că toate succesele apiculturii românești nu ar fi fost posibile fără sprijinul și îndrumările pe care tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU le-a acordat și le acordă apiculturii. În această idee ne face plăcere să ne amintim că între îndemnurile pe care ni le-a adresat a fost și acela de a organiza mai bine apicultura ocupîndu-ne de ea ca de una din problemele importante al economiei naționale, fapt ce a condus nemijlocit la progresul apiculturii din țara noastră progres care poartă astfel pecetea înaltei sale personalități.

Fără îndoială că lucrările congresului, toate manifestările ocazionate de această reuniune internațională au permis cunoașterea mai profundă a stadiului actual și al perspectivelor apiculturii, a precizării drumului care trebuie urmat pentru dezvoltarea în continuare a acestei îndeletniciri multimilenare. Spiritul de umanitate și universalitate consecvent promovat de APIMONDIA s-a manifestat deplin la Nagoya în „Țara crizantemelor" umplînd de speranță cugetele și inimile participanților și întărindu-le convingrea că viitorul omenirii nu poate fi altul decît acela al colaborării, cooperării, respectului reciproc, al păcii și înțelegerii între popoare.

DE PESTE HOTARE

ZILELE INTERNAȚIONALE ALE APICULTURII POLONEZE

La invitația Asociației apicultorilor din R. P. Polonă, o delegație a Asociației Crescătorilor de Albine din țara noastră a participat la festivitățile prilejuite de Zilele internaționale ale apiculturii poloneze și Simpozionul internațional de apicultură, desfășurate în orașul Kielce, în perioada 25—29 septembrie a.c.

Alături de delegația română, au participat delegații reprezentînd asociațiile similare din R. P. Bulgaria, R. S. Cehoslovacă, R. D. Germană, R. P. Ungară și R. S. F. Iugoslavia.

Manifestarea, aflată la cea de a patra ediție, s-a bucurat de o deosebit de numeroasă participare, la una din ședințe, desfășurată în Palatul sporturilor din localitate, participînd peste 2 500 apicultori veniți din întreaga Polonie.

Lucrările au fost deschise de președintele Asociației apicultorilor din R. P. Polonă, dr. Henryk Ostach, care a făcut în cuvîntul său o mențiune specială pentru satisfacția de a avea și oaspeți din țările socialiste prietene.

La simpozion, ale cărui lucrări au fost conduse timp de trei zile de renumitul prof. Leon Bornus au fost prezentate referate atît de către specialiștii locali, cît și de către oaspeți. Cele ale apicultorilor polonezi s-au referit în special la recoltarea mierii de mană, menținerea igienei în stupine, folosirea albinelor la polenizare, combaterea bolilor, mărturii istorice despre practicarea apiculturii în voievodatul Kielce. Delegația din R. P. Bulgaria a prezentat un referat privind experimentările care au loc, în colaborare cu firma Ciba-Geigy, pentru realizarea unui nou produs pentru combaterea varroozei. Oaspeții cehoslovaci au prezentat lucrări despre insectele producătoare de mană și despre combaterea unui dăunător foarte perseverent din munții Tatra : ursul. Reprezentantul R. P. Ungare a prezentat un film despre polenizarea livezilor și a florii-soarelui, iar cel din R. S. F. Iugoslavia a vorbit despre metode de selecție pentru obținerea de familii cu productivitate sporită și rezistență la boli. Din partea asociației românești, prof. Costache Paiu, vicepreședinte al A.C.A., șeful delegației a prezentat un interesant referat privind dovezile istorice ale relațiilor româno-polone legate de practicarea apiculturii, iar dr. Octavian Milea, a vorbit despre realizări și perspective în combaterea varroozei. Ambele referate românești s-au bucurat de o deosebită apreciere din partea asistenței.

Festivitatea de închidere a Zilelor internaționale ale apiculturii poloneze, la care au participat și reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, a prilejuit momente emoționante de mîndrie și prietenie. Într-un cadru plin de culoare și fast, cei mai buni apicultori și activiști ai asociației au primit ordine și medalii de stat, precum și medalii de aur pentru apicultură ce poartă numele marelui înaintaș Dzierzon.

În ultima zi, s-a organizat un tur de documentare și schimb de experiență la stupinele unor apicultori fruntași cum este Tadeusz Kedracki, președintele filalei voievodale Kielce. Participanții au luat cunoștință astfel de realizările și greutățile pe care le întîmpină apicultorii polonezi. Am reținut însă, și acesta este lucrul cel mai important, că toți apicultorii doresc cu ardoare să muncească și să trăiască în pace, că vor ca în stupinele lor albinele să zboare libere, aducînd fără odihnă nectarul și polenul generos oferite de natură.

AUSTRALIA —
Un paradis „capricios“ al albinelor

Dr. O. MILEA

În aprilie, luna cînd am poposit pentru cîteva zile în două dintre statele Australiei, Noua Galie de Sud și Victoria, toamna se afla în drepturi depline. Ținuta de vară însă nu trebuia schimbată, temperatura fiind în acele zile similară cu cea din luna august de la noi. Așa că spectacolul plăcut al costumelor tradiționale tipic englezești : pălărie cu boruri late de tip fermier, cămașă cu mînecă scurtă, pantaloni scurți și ciorapi trei sferturi la bărbați, și al rochiilor ușoare sau al bikini-lor la femei, mi-a fost oferit din plin. A fost, astfel, mult mai ușor să-mi „imaginez“ cum arată vara australiană. Și, mai ales, am putut înțelege pe gazdele noastre din Sydney cînd, încă de la sosire, ne-au spus că țara lor este, într-adevăr, un paradis al albinelor, dar un paradis cu multe capricii.

Parcurgînd apoi cîteva mii de kilometri cu avionul, elicopterul sau mașina pe spațiile întinse dintre Sydney, Canberra și Melbourne, vizitînd cîteva stupine, stînd de vorbă cu apicultorii, am realizat la dimensiunile realității atributele Australiei apicole. Timothy Allison din Kempsey, în mijlocul stupinei sale ce numără peste 300 de familii, mi-a vorbit primul despre paradisul floral al țării sale. Mi-a arătat eucaliptii din jur numindu-i „mina noastră de aur“. „Dumneavoastră, europenii, priviți florile ce cresc la nivelul solului ca să vedeți dacă veți avea recoltă bună sau nu. Noi trebuie să privim în sus, după florile arborilor și ale eucaliptilor în special.“ Și mi-a ținut apoi o adevărată prelegere despre eucalipți. Am aflat astfel că această bogăție nectariferă a Australiei numără peste 650 de specii. Dintre acestea, cele mai bune producții le dau eucaliptul roșu („river red gum“ — Eucalyptus camaldulensis), „yapunyah“ (E. ochropholia), „bloodwood“ (E. terminalis), „coolibah“ (E. microtheca), „karri“ (E. diversicolor). Cînd secreția de nectar este bună, de la acești eucalipți se pot scoate 60—80 kg miere pe familie în numai 3—4 săptămîni. De necrezut (pentru un european, ca mine) dar adevărat ! Și mai reținem că acești eucalipți au perioade de înflorire eșalonate aproape tot timpul anului. Să mă mir că în Australia de Vest se obțin producții medii de 140 kg miere pe familie ? Sau că, tot în acest stat, a fost posibilă realizarea recordului mondial la producția de miere, în 1954, cînd un apicultor cu o stupină de 450 stupi a strîns în medie de la o familie nici mai mult nici mai puțin decît ...356 kg de miere ?

Numai că tot Timothy Allison îmi spune că acești eucalipți nu secretă nectar întotdeauna, ci numai cînd regimul termic și pluviometric este cel favorabil, că mugurii pot sta pe ramuri chiar și... doi ani de zile pînă cînd înfloresc. De asemenea, că secreția de nectar e la fel de... capricioasă. Cîteodată durează 3—4 luni dar altădată doar 2—3 săptămîni.

Este adevărat, flora meliferă a Australiei, unică în lume ca varietate și

bogăție, numără peste 13 000 specii, dar eucaliptul rămîne prima sursă de nectar și datorită capriciilor lui apicultorii depind foarte mult de mierile produse din aceste surse. Datorită faptului că eucaliptul nu asigură decît nectar și nu polen, pentru dezvoltarea familiei de albine apicultorii sînt nevoiți să se deplaseze în zone unde se poate culege polen. Și distanțele sînt serioase în Australia. În medie, se merge la distanțe de 900—1 000 km în pastoral. Nu atît cît a mers un apicultor de aici, din Noua Galie de Sud, cînd a pornit cu cei 600 de stupi ai săi spre Australia de Sud iar apoi, îmbarcîndu-se în tren, spre Australia de Vest. A plimbat stupii nu mai puțin de... 3 000 km. Dar nu fără folos. La sfîrșitul migrației sale adunase în medie de la fiecare familie peste 300 kg de miere.

Datorită distanțelor mari și a înfloriri neregulate și neprevizibile a eucalipților, aici nu s-au dezvoltat prea mult stupinele foarte mari. Cei mai mulți apicultori operează 500—800 de stupi. După cum îmi spunea John Benedett din Melbourne, un alt apicultor vizitat, trebuie să fie luată în calcul pentru acoperirea cheltuielilor de transport, contravaloarea a circa 30 kg miere pe fiecare familie.

Un alt atribut care m-a determinat să spun că Australia este un paradis totuși al albinelor este și acela al situației sanitar-veterinare. Atît prin izolarea sa geografică deosebită, cît și prin măsurile severe de carantină care se iau, acest continent adăpostește albine care nu au fost încă afectate de varrooză, acarapioză și ascosferoză. Procentul de îmbolnăvire cu loca americană sau europeană este foarte scăzut. Ceea ce, firește, nu e puțin lucru pentru asigurarea unor efective puternice cu potențial productiv ridicat.

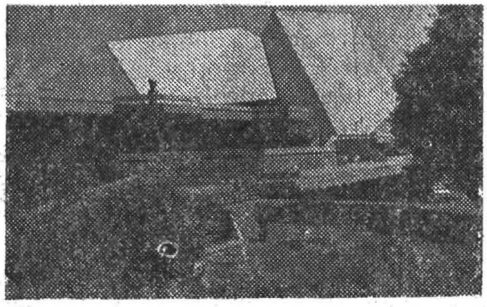

Complexul Festival Theatre din Adelaide, unde s-au desfășurat lucrările celui de al XXVI-lea Congres al APIMONDIA, în 1977

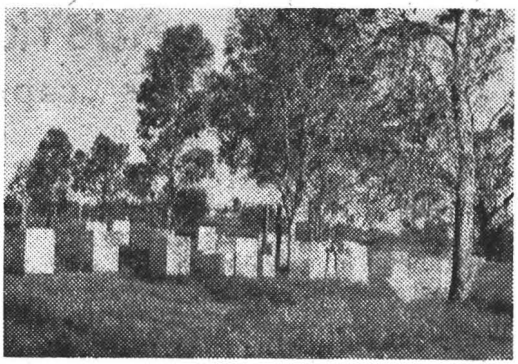

Familii puternice și eucalipți înfloriți : idealul apicultorului australian

În Australia se găsesc două rezervații unice în lume, cart, totodată, reprezintă două bănci de gene pure. Este vorba de *Insula Cangurului,* unde s-a păstrat un stoc pur de *Apis m. ligustica* (aduse aici în 1884 din zona Neapole) și de regiunea *Tarraleah* din Tasmania, unde s-a descoperit un efectiv pur de *Apis m. carnica.* Pentru lucrările de selecție aceste surse reprezintă, firește, adevărate comori genetice.

Un paradis, chiar capricios fiind, pe care apicultorii australieni au știut și știu să îl exploateze. Chiar dacă istoria acestei îndeletniciri aici, în Terra australis, începe de-abia în martie 1822 cînd pe vasul „Isabella" ce sosea în portul Sidney, erau aduse primele familii de albine europene.

Dar despre aspectele legate de modul de lucru al apicultorilor australieni și rezultatele muncii lor, într-un reportaj din numerele viitoare ale revistei noastre.

INDEXUL AUTORILOR ŞI ARTICOLELOR PUBLICATE ÎN ANUL 1985

EDITORIALE

* * *Congresul al III-lea al F.D.U.S. expresie strălucită a democraţiei şi unităţii noastre, *nr. 3*, p. 1
* * * : Rezultatele alegerilor din 17 martie, manifestare a patriotismului nostru socialist revoluţionar, a hotărîrii întregii naţiuni de a-şi realiza un strălucit viitor, *nr. 4*, p. 1.
* * * : Sub semnul urgenţei : Să facem totul în stupine pentru a avea un an apicol bun ! *nr. 6*. p. 1.
* * * : Pentru triumful raţiunii şi al păcii, *nr. 9*, p. 1.
* * * : Institutul de cercetare şi producţie pentru apicultură. La a zecea aniversare, *nr. 5*, p. 3.
* * * : Însemnătatea istorică a făuririi statului naţional unitar român şi a proclamării Republicii, nr. 12, p. 1.
* * * : Vizita preşedintelui Republicii Indonezia, general Suharto, împreună cu doamna Suharto la Complexul apicol Bucureşti—Băneasa, *nr. 12*, p. 16.
POPESCU, V. : La a 60-a aniversare a revistei noastre, *nr. 1*, p. 1.
— Preocupări majore pentru creşterea continuă a potenţialului apicol naţional *nr. 3*, p. 2.
RECEANU, I. : Momente hotărîtoare ale luptei poporului român pentru afirmarea liberă şi demnă în rîndul naţiunilor lumii. Aniversarea a 40 de ani de la victoria asupra fascismului, *nr. 5*, p. 1.
— Semnificaţia istorică a actului de demnitate naţională din august 1944. *nr. 8*, p. 1.
— Sarcini importante în faţa filialelor judeţene ale Asociaţiei *nr. 12*, p. 2.
VOLCINSCHI, TR. : Să intensificăm propaganda tehnico-ştiinţifică în apicultură, *nr. 11*, p. 1.

CREŞTEREA ŞI ÎNTREŢINEREA FAMILIILOR DE ALBINE

ALEXANDRU, V. : Hrănirea eficientă — condiţie majoră pentru întărirea familiilor de albine pentru o bună iernare şi pentru valorificarea optimă a marilor culesuri, *nr. 1*. p. 6.
ANIŢEI, I. : Perspective ale aeroionizării în apicultură, *nr. 8*, p. 14.
BOAGIU, A. : Pentru ca în această iarnă să nu mai pierdem familii de albine, *nr. 11*, p. 6.
BUCATĂ, P. : În actualitate : Eficienţa economică şi rentabilizarea activităţii apicole prin diversificarea producţiei, *nr. 2*, p. 8.
CULIŢĂ, T. : Îmbunătăţirea întreţinerii familiilor de albine în stupi multietajaţi, *nr. 5*, p. 11.
DELEANU, V. : Procedeu de creştere simplificată a mătcilor, *nr. 4*, p. 4.
DRĂGAN, Maria : Genetica şi ameliorarea albinelor. Realizări şi preocupări ale Institutului de cercetare şi producţie pentru apicultură, *nr. 1*, p. 3.
— Despre condiţiile de creştere şi calitatea materialului reproducător (I), *nr. 8*. p. 6.
— Despre condiţiile de creştere şi calitatea materialului reproducător femel (II). *nr. 9*, p. 2.
DUMITRIU, O. : După 5 ani de practică apicolă. Rezultate bune prin diversificare, *nr. 4* ,p. 8.
GRIGORAŞ, Gh. : Stupărit staţionar sau stupărit pastoral ? *nr. 4*, p. 11.
HUMENI, Vl. : Primăvara se numără familiile de albine, *nr. 11*, p. 8.
IONESCU, M. : Uimitoarea capacitate de rezistenţă la ger a albinei, *nr. 2*, p. 5.
— Hrănirile de stimulare din primăvară timpuriu cu substituenţi de miere şi polen, *nr. 3*, p. 7.
— Umiditatea excesivă în stup în timpul iernii, *nr. 9*, p. 7.
LICIU, Fl : Ventilaţia stupilor şi importanţa ei în dezvoltarea şi producţia familiilor de albine, *nr. 9*, p. 10.
LUPŞAN, V. : Pregătirea hranei proteice pentru sfîrşitul iernării albinelor. *nr. 1*, p. 9.
MĂCEŞANU, Al. : Revizia principală de primăvară a familiilor de albine, *nr. 3*, p. 4.
MĂLAIU, A. : Sub semnul urgenţei : Pregătirea albinelor pentru iernare, *nr. 8*, p. 2.
OGRADĂ, I. : O impresionantă experienţă a naturii (I). *nr. 3*, p. 8.
— O impresionantă experienţă a naturii (II), *nr. 4*, p. 15.
PĂDUREAN, L. : Avantajele utilizării ramei clăditoare, *nr. 6*, p. 10.
POP, D. : Valorificarea potenţialului albinei şi a zonei geografice,, *nr. 9*, p. 9.
POPESCU, St. : Să eliminăm erorile de ordin biologic *nr. 2*, p. 3.
ROŞOGA, M. : Despre creşterea mătcilor *nr. 7*, p. 4.
RUSU, I : Aspecte privind biologia reproducerii la albine, *nr. 6*, p. 5.
SANDOVICI, V. : Zborul de curăţire, *nr. 12*, p. 4.
SCHUSTER, E : Unirea celulelor — o alternativă la transvazarea larvelor, *nr. 2*. p. 6.
— La fiecare stup — un roi pe 6 rame, *nr. 5*, p. 25.
ŞERBAN, Mihaela : Introducerea mătcii imperecheate, *nr. 5*, p. 6.
— Creşterea mătcilor în stupinele micilor producători, *nr. 6*, p. 3.

ŞERBĂNESCU, Gh. : Economia fagurilor, *nr. 9*, p. 8.
STOICULESCU, D. : Păstura — hrană naturală ideală pentru creşterea puietului, *nr. 2*, p. 11.
VARTOLOMEI, Al. : Concentraţia siropului, *nr. 11*, p. 10.
VASILACHE, I. : Să asigurăm hrană de bună calitate familiilor de albine, *nr. 4*, p. 6.
VOICULESCU, Z. : Pregătirea familiilor de albine în vederea producerii lăptişorului de matcă, *nr. 4*, p. 3.
— Roirea naturală, Măsuri pentru combatere, *nr. 6*, p. 14.

BAZA MELIFERĂ

BĂLANA, I. : Probleme actuale şi de perspectivă în activitatea de cercetare pentru îmbunătăţirta resurselor melifere şi polenizarea culturilor agricole entomofile din ţara noastră, *nr. 1*, p. 12.
CÎRNU, I. : Contribuţia albinelor la sporirea producţiei agropomicole şi forestiere, *nr. 2*, p. 1.
— Migdalul şi caisul, surse timpurii valoroase de nectar şi polen, *nr. 3*, p. 11.
— Stabilirea gradului de înflorire şi a perspectivelor de cules la principalele specii forestiere melifere, *nr. 4*, p. 13.
— Să prevenim golurile de cules prin cultivarea faceliei, *nr. 5*, p. 15.
— Factorii care influenţează secreţia de mană, *nr. 7*, p. 11.
— Pădurile de salcie o importantă sursă de mană (rouă de miere), *nr. 8*, p. 10.
— Prognoza de toamnă la culesul de mană *nr. 9*, p. 5.
— Importanţa economico-apicolă a cătinelor, *nr. 10*, p. 5.
— Mierea de mană. Proprietăţi şi recomandări, *nr. 12*, p. 5.
CODĂU, I. : Înflorirea salcîmului în zona Tîrnavelor, *nr. 5*, p. 17.
DINCĂ, R. : Observaţii asupra culesului de la floarea-soarelui în Bărăganul călărăşean, *nr. 7*, p. 10.
JUNCU, V. : Contribuţia albinelor la sporirea producţiei apicole, *nr. 7*, p. 6.
MĂRGINEAN, E. : Polenul de alun, importantă sursă de proteine pentru albine, *nr. 4*. p. 7.
OCRAIN, Cl., TÎRCAVU, GH. : Influenţa polenizării saturate cu ajutorul albinelor asupra producţiei de floarea-soarelui la I.A.S. Buzău ferma nr. 1, *nr. 6*, p. 17
POPESCU, Gr. : Agricultura modernă ecologică şi importanţa ei în dezvoltarea apiculturii, *nr. 1*, p. 16.
POPESCU, St. : Polenizarea culturilor de floarea-soarelui cu ajutorul albinelor, *nr. 7*, p. 7.

UTILAJE APICOLE

BĂIAŞU, N. : Dispozitiv pentru flambarea stupilor, *nr. 4*, p. 21.
CAPISIZU-DELABÎRCA, I. : Diafragmă etanşă, *nr. 11*, p. 11.
KRAFFT, I. : Despre rame, *nr. 7*, p. 16.
— Din nou despre rame, *nr. 9*, p. 12.
— Despre faguri, *nr. 10*, p. 7.
— Unde greşim confecţionînd stupi ? *nr. 12*, p. .8
MĂNARCA, G. : Un nou colector de polen, *nr. 4*, p. 18.
— Topitor solar. *nr.7*, p. 14.
NICHIFOR, S. : Despre lădiţa de transportat faguri, *nr. 6*, p. 13.
OCRAIN, Cl. : Remorca-platformă apicolă (R. P. A.), *nr. 3*, p. 14.
OROS, I. : Contribuţii la perfecţionarea utilajului şi tehnologiei intensive de recoltare a polenului cu ajutorul albinelor, *nr. 11*, p. 14.
PĂDUREAN, L. : Despre pavilionul apicol *nr. 11*, p. 20
PETRU, Fl. : Dispozitiv pentru pregătirea de iarnă a familiilor de albine, *nr. 9*, p. 11.
POPESCU-SOHODOL, I. : Culoarea stupilor *nr. 4*, p. 22.
SANDOVICI, V. : Arzător de gaze pentru flambarea stupilor, *nr. 10*, p. 10.
SĂVULESCU, Elena : Îmbunătăţiri aduse echipamentului de protecţie a muncii în apicultură, *nr. 5*, p. 19.
VASILACHE, V., VASILACHE, I : Pavilionul apicol, *nr 9*, p. 16.
VOICULESCU, Z. L. : Cîntar apicol, *nr. 12*, p. 10.

COMBATEREA BOLILOR ŞI DĂUNĂTORILOR

AGACHE, P. MARIN, M., BURSUC, Emilia : Cercetări privind componenta florei bacteriene şi micotice a intestinului mijlociu al albinei adulte, *nr. 10*, p. 12.
ATANASIU, M. : Întîmplare adevărată, *nr. 10*, p. 15.
CARAGEA, B. : Invazie de viespi, *nr. 9*. p. 20.
DIMA, D. : Un nou duşman al albinelor în ţara noastră ! ?. *nr. 8*, p. 20.
IONESCU, D., BURSUC, Emilia, MARIN, M.: Determinări de laborator privind toleranţa albinelor faţă de erbicide utilizate mai frecvent în culturile agricole entomofile, *nr. 11*, p. 24.
MARIN, M., AGAGHE, P., RUSU, I., IONESCU, D. : Studiul bacteriologic şi micologic al fagurilor şi cerii. Determinarea microorganismelor patogene pentru albine în fazele de prelucrare a cerii, *nr. 9*, p. 18.
MOCOŞ, P. : Un nou parazit al albinei, *nr. 10*, p. 14.

OGRADĂ, I. : Pledoarie pentru protecția albinelor împotriva intoxicării cu pesticide, *nr. 1*, p. 14.
POPESCU-SOHODOL, I. : Mai multă încredere „Arahnolului", *nr. 2*, p. 17.
— Cutiile de conserve și... furnicile, *nr. 8*, p. 19.
RUSU, I., AGACHE, P. : Prevenirea și combaterea galeriozei (găselniței), *nr. 8*, p. 17.
VOICULESCU, Gh. : Mierea de mană și nosemoza, *nr. 9*, p. 10.

PRODUSE APICOLE

CODĂU, I. : Din nou despre proveniența propolisului, *nr. 2*, p. 13.
DELEANU, V. : Despre veninul de albine și lăptișorul de matcă, *nr. 10*, p. 16.
FLONTAȘ, Doina : Apilarnilul — un pas în terapia medicală. Experimentul clinic sătmărean, *nr. 5*, p. 22.
HARAPESCU, I. : Să ocrotim albinele si să diversificăm producția apicolă, *nr. 3*, p. 12.
MILOIU, I. : Sub semnul urgenței : Să sporim producția de propoliș, *nr. 7* p. 1.
NEACȘU, C. : Conținutul interdisciplinar al apiterapiei, *nr. 10*, p. 1.
PALOȘ, Elena : Produsele apicole în slujba sănătății oamenilor. Din activitatea sectorului de apiterapie, *nr. 1*, p. 18.
PALOȘ, Elena, POPESCU, Filofteia : Produse apiterapice pe bază de propolis standardizat, *nr. 7*, p. 22.
STOIA, D. : Prepararea hidromelului, *nr. 7*. p. 20.
TARȚA, E. : Diversificarea producției — cale sigură de rentabilizare în apicultură, *nr. 7*, p. 19.
VASILACHE, V., VASILACHE, I. : Recoltarea mierii în pavilion, *nr. 8*. p. 12.

ÎN AJUTORUL APICULTORILOR DIN UNITĂȚILE SOCIALISTE

GÎNDU, Al. : Organizarea stupăritului pastoral la salcîm și tei, *nr. 4*, p. 23

DIN VIAȚA ORGANIZAȚIEI NOASTRE

* * * : Fruntași în apicultură în anul 1984, *nr. 3*, p. 25.
* * * : Ședința statutară a Consiliului Asociației Crescătorilor de Albine, *nr. 5*, p. 24.
* * * : Inițiative cu care ne mîndrim, *nr. 5*. p. 24.
ANGHEL, Șt. : Dezbateri pe teme de apicultură la Galați, *nr. 12*, p. 22.
ANTONE, I. : Arădenii în schimb de experiență la Brațca — jud. Bihor, *nr. 3*, p. 23.
CIUDOIU, D. : Activitatea financiar contabilă a filialelor noastre județene în relațiile cu apicultorii (contractare, achiziții și schimb de produse apicole), *nr. 2*, p. 19.
LAZĂR, V. : Apicultura — o îndeletnicire a pionierilor din Bănie, *nr. 5*, p. 24.
MĂNIȘOR, Maria Octavia : Liceul nostru la ora bilanțului, *nr. 9*, p. 24.
MILEA, O. : Reputație crescîndă a apiculturii românești în lume, *nr. 1*, p. 21.
MOLDOVAN, P. : Activitatea apicolă la Prundul Bîrgăului, *nr. 6*. p. 21.
OCRAIN, Cl. : Standul apicol din cadrul expoziției organizată la Buzău cu prilejul „Zilei recoltei" 1984, *nr. 1*, p. 22.
— Apicultura buzoiană în continuă dezvoltare, *nr. 4*, p. 30.
PĂDURARU, V. : Conferințele apicole la nivelul sarcinilor actuale, *nr. 7*, p. 26.
POPESCU, Gh. : Din viața unui cerc apicol, *nr. 6*, p. 2.
POPESCU-SOHODOL, I. : Consfătuirea județeană a apicultorilor gorjeni, *nr. 7*, p. 27.
POPESCU, V. : Diversificarea producției — cale sigură de creștere a eficienței economice și rentabilității în apicultură, *nr. 8*, p. 23.
RECEANU, I. : Filiale fruntașe pe țară. *nr. 1*, p. 21.
— Fruntași în apicultură în anul 1984, *nr. 2*, p. 2.
TITOV, I. : Aspecte din munca Filialei A.C.A. jud. Bistrița Năsăud, *nr. 1*, p. 22.
— Din activitatea apicolă a județului Alba, *nr. 12*, p. 21.
VOLCINSCHI, Tr. : În sprijinul cercurilor apicole, *nr. 3*. p. 21.

OPINII • DIVERSE

* * * : Apicultura în presa noastră, *nr. 12*, p. 15.
ARSU, V. : Frumusețea unei îndeletniciri. *nr. 10*, p. 21.
BACOȘA, P. : Organizarea informațiilor în activitatea apicultorilor, *nr. 9*, p. 22.
CAPISIZU-DELABIRCA, I. : Folosiți „țigareta apicolă", *nr. 2*, p. 18.
CATA, I. : Apicultura — o pasiune, *nr. 2*. p. 18.
CHIRIȚESCU, Gh. : Albinele mi-au redat încrederea în viață, *nr. 9*, p. 21.
CRIȘAN, I. : Din pățania unui începător, *nr. 7*, p. 24.
MĂNIȘOR. Maria Octavia : Liceul apicol — pepinieră de cadre specializate pentru apicultura de mîine, *nr. 1*, p. 20.
PATAKI, Al. : Despre dispozitivul util pentru pregătirea de iarnă a familiilor de albine ; *nr. 12*, p. 7.
POPESCU, Șt. : Am învățat citind, *nr. 12*, p. 12.
POPESCU-SOHODOL, I. : Vreți să deveniți apicultor ?, *nr. 12* p.13.
RECEANU, I. : Fără greșeli la o nouă calitate a muncii (I). *nr. 10*, p. 19.
— Fără greșeli la o nouă calitate a muncii (II), *nr. 11*, p. 4.
TARȚA, E. : Sărbătoarea apicultorilor vîlceni la a IX-a ediție, *nr. 8*, p. 22.

TITOV, I. : Consfătuire de producție cu personalul apicol din silvicultură, Bușteni, 1985, *nr. 3*, p. 18.
VASILIU, C. : Un roi într-o „broască", *nr. 7*, p. 25.
VITCU, O. : În premieră pe școală : Cercul apicol pionieresc, *nr. 3*, p. 17.

DE PESTE HOTARE (APIMERIDIAN)

* * * : Apicultura și mediul înconjurător : Albina ca test biologic, *nr. 6*, p. 26.
* * * : Zilele internaționale ale apiculturii poloneze, *nr. 12*, p. 26.
ARZONE, Alessandra : Cercetări asupra acțiunii substanțelor antiparazitare împotriva albinei, *nr. 10*, p. 28.
MILEA, O. : O etapă nouă în apicultura braziliană, *nr. 2*, p. 29.
— Actualități și perspective în apicultura bulgară, *nr. 4*, p. 29.
— Brazilia — noile coordonate ale dezvoltării apicole, *nr. 5*, p. 26.
— Japonia — țara gazdă a Congresului XXX jubiliar al Apimondia, *nr. 6*, p. 28.
— Nagoya — loc de întîlnire al apicultorilor din întreaga lume, *nr. 7*, p. 31.
— Institutul de apicultură de la Oberursel — Frankfurt pe Main, *nr. 8*, p. 28.
— Repere apicole în Turcia, *nr. 9*, p. 29.
— Nou și tradiție pe meleagurile vechiului Babilon, *nr. 10*, p. 26.
— Apicultura în Tanzania, *nr. 11*, p. 30.
— Australia — paradis „capricios" al albinelor, *nr. 12*, p. 27.

DIN ISTORICUL APICULTURII

ANTONESCU, C. : Din practica „cerarilor" dîmboviteni, *nr. 10*, p. 17.
LUPȘAN, V. : Literatura apicolă în vestul Carpaților, pînă la sfîrșitul secolului al XIX-lea, *nr. 12*, p. 19.
VITCU, O. : Apicultura, veche tradiție pe meleagurile românești, *nr. 11*, p. 25.

DIN ACTIVITATEA APIMONDIA

* * * : Întrunirea de la Snagov a Consiliului Executiv al Apimondiei, *nr. 8*, p. 29.
* * * : Al XXX-lea Congres internațional jubiliar de apicultură, *nr. 10*, p. 23.
* * * Lucrările celui de al XXX-lea Congres Internațional de Apicultură, *nr. 12*, p. 24.
MATEESCU, Cristina : Simpozionul internațional de apiterapie, Cracovia, 23—26 mai 1985, *nr. 9*, p. 28.

ȘTIRI ȘI INFORMAȚII. DOCUMENTAR APICOL. CALENDARUL APICULTORULUI. TIMPUL PROBABIL. DE VORBĂ CU CITITORII. RECENZII.

APICULTORI

Consultați gratuit literatura de specialitate aflată la dispoziția dv. în biblioteca Asociației Crescătorilor de Albine din R. S. România.

Biblioteca dispune de un bogat și variat fond documentar apicol din țară și din străinătate :

— 9 000 volume de literatură de specialitate în limbile română, franceză, engleză, germană, italiană, spaniolă, rusă, maghiară, bulgară ș.a. ;

— 2 000 volume cu colecțiile anuale ale revistelor de apicultură din România (de la apariție și pînă în prezent) și din peste 30 de țări ale lumii ;

— numeroase planșe didactice ;

— colecții de diapozitive pe teme apicole.

Materialele sînt la dispoziția dumneavoastră și pot fi consultate numai în sala de lectură a bibliotecii deoarece nu se fac împrumuturi pentru acasă.

Biblioteca este deschisă în toate zilele lucrătoare ale săptămînii între orele 8 și 14,30 cu excepția zilei de sîmbătă cînd biblioteca este închisă.

Biblioteca apicolă funcționează în noul său sediu din cadrul Institutului de cercetări și producție pentru apicultură, bd. Ficusului nr. 42.

Mijloace de transport : troleibuzele 81, 82 (stația Aeroport Băneasa).

Tipărit la I. P. „13 Decembrie 1918" sub comanda 4/125

Congresele APIMONDIEI 1965-1985

București, 1965
R.S. România

Maryland, 1967
S.U.A.

München, 1969
R.F. Germania

Moscova, 1971
U.R.S.S.

Buenos Aires,
1973 Argentina

Grenoble, 1975
Franța

Adelaide, 1977
Australia

Atena, 1979
Grecia

Acapulco, 1981
Mexic

Budapesta, 1983
R.P. Ungară

Nagoya, 1985
Japonia

SAPTAMINA INTERNATIONALA A APICULTORULUI
1-7 decembrie

MANIFESTARE APICOLA DESFAȘURATA SUB EGIDA FEDERAȚIEI INTERNAȚIONALE A ASOCIAȚIILOR DE APICULTURA APIMONDIA